Akbaba

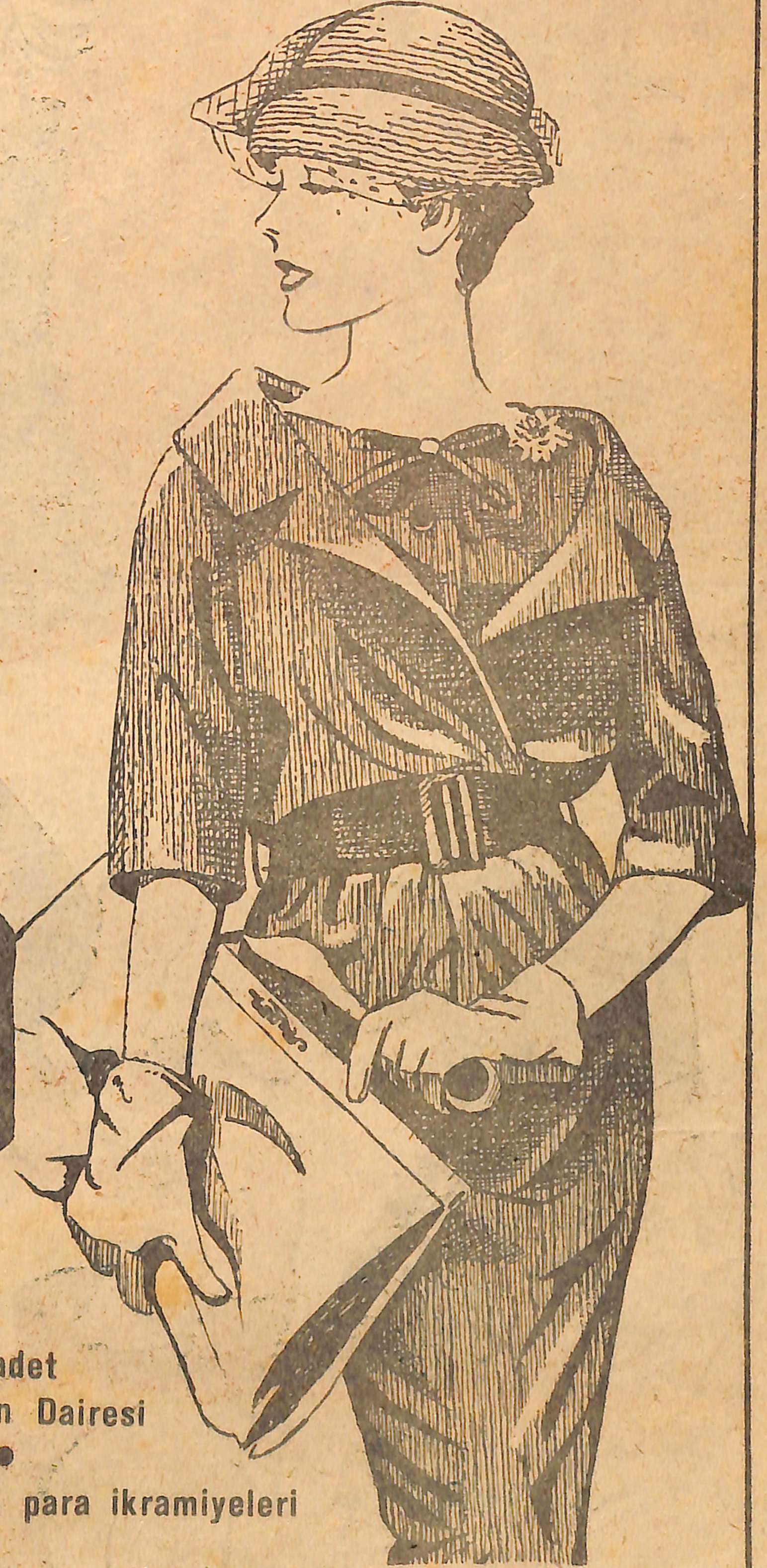
Bazı öğretmenler mekteplerde dayak istiyorlar - Gazeteler -

Demokratik eğitim!

TÜRKİYE İŞ BANKASI

SONBAHAR KEŞİDESİ

6 adet
Apartman Dairesi
•
çeşitli ve zengin para ikramiyeleri

(Çekiliş Tarihi: 27 Ekim)

(her 150 liraya 1 kur'a numarası)

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 560

SAYI : 390 C. : 15 3 EYLÜL 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

Şu Amerikalılar!..

PARİS'te, evvelki bahar, kaldığım otelin direktöriyle ahbap olmuştuk. Öfkeli, konuşkan bir adamdı. En çok öfkelendiği şey, Amerikalılardı. En çok konuştuğu da onlar...

Düşününüz, Paris, servetinin, saltanatının büyük payını onlara borçlu, Amerikan yardımına, Amerikan dostluğuna, Amerikan turistine!

Roma'da, Amerikalıdan tik sinmeyen bir tek İtalyan görmedim. Neden?.. İtalya ki, komünizmin pençesinden Amerikan dolariyle kurtuldu... Otellerde onlar, lokantalarda onlar, müzelerde, mağazalarda, kahvelerde, sokaklarda onlar...

Bu nedenin cevabını on gündür gazetelerimizde okuyoruz: «Almanya'dan bir tahkik heyeti geldi.» «Tahkik heyeti Valiyle üç saat konuştu...» «Tahkik Heyeti karakolu gezdi!..»

Ne mi arıyorlar?.. Ne mi soruyorlar?.. Ne mi öğrenmek istiyorlar?..

Dolar kaçakçısı dört çavuş yakalandı ya... İşte bu!

Dayak yemişler mi, yememişler mi?.. İşkence yapılmış mı, yapılmamış mı?..

Dört insanın üstüne bu kadar duygu ile titremek de güzel olabilirdi. Ama, bu insan yalnız ve mutlaka Amerikalı olmamak şartiyle.

Siz Amerikalının girdiği, Amerikalının oturduğu yerde rezaletsiz gün geçtiğini gördünüz mü?..

Bakarsınız, zilzurna bindikleri otomobilin şoföriyle sokak ringinde boksa başlamışlar!

Bakarsınız, son hızıyla koşan arabalarının altında bir çocuk et ve pıhtı haline gelmiş!

Bakarsınız, apartıman penceresinden uzanmış bir tüfek, ovada tavşan avlar gibi, Ankara bozkırında insan avlıyor!

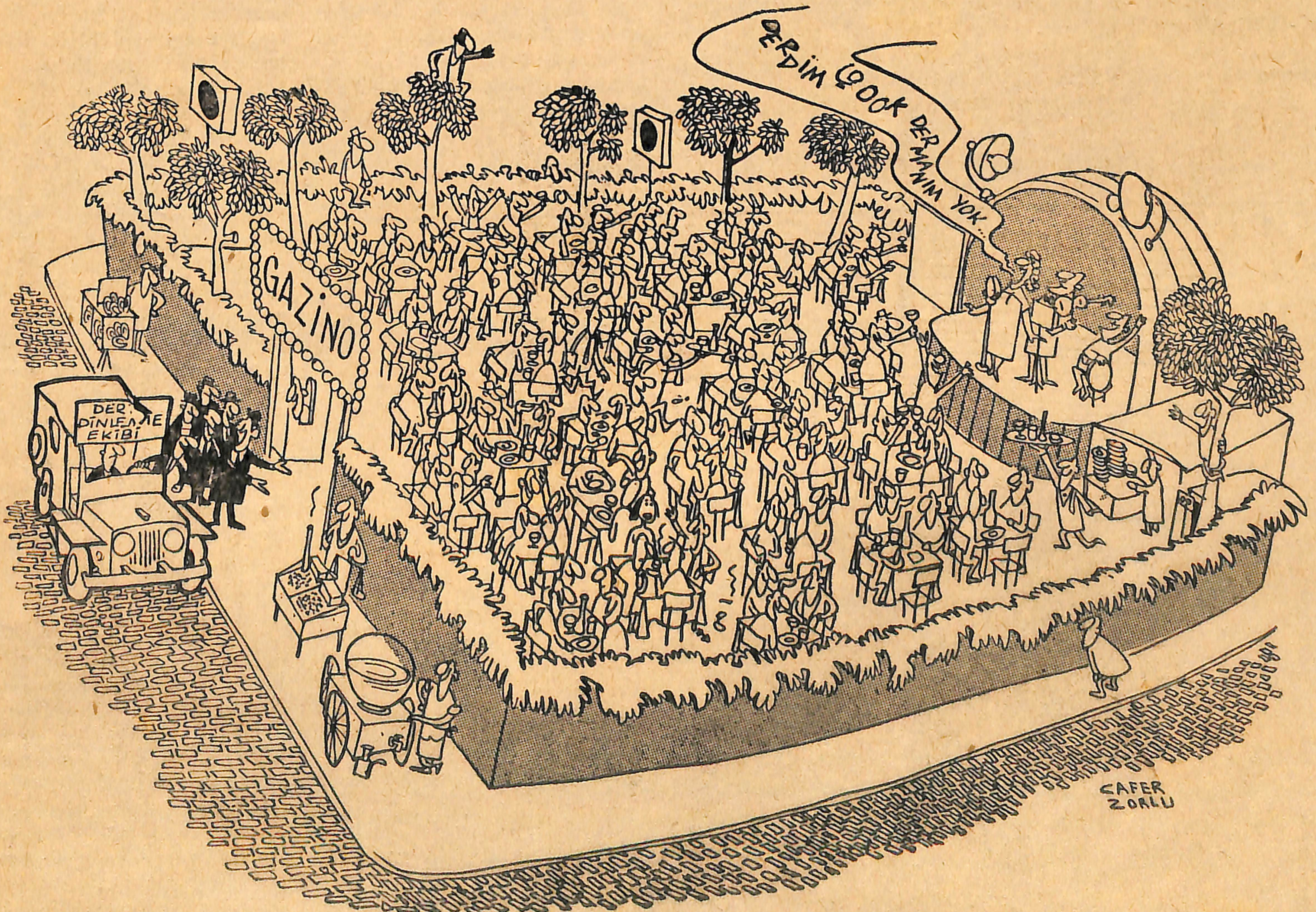
Bunlar, etimizi, kemiğimizi, maddemizi ezen saldırılardır. Bir de bunun yanında doların ayarttıkları, doların çiğnedikleri, doların kanına girdikleri var!

Tahkik Heyeti geliyormuş.. Sen, şu atomlar, şu füzeler dünyası Amerika, Tahkik Heyetini Moskof tankları altında ezilen Macaristan'a niçin yollamadın?.. Tibet'e niçin yollamıyorsun?...

Senin insanlık duyguların, New York sokaklarında Amerikan vatandaşı zenciler linç edilirken horul horul uyuyor da dört dolar kaçakçısı tokatlanınca mı uyanıyor?

E, sergisini bile İzmir Fuarında değil, Moskova'da açan Amerikan dostluğundan da daha fazlasını beklemeğe hakkımız yoktur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

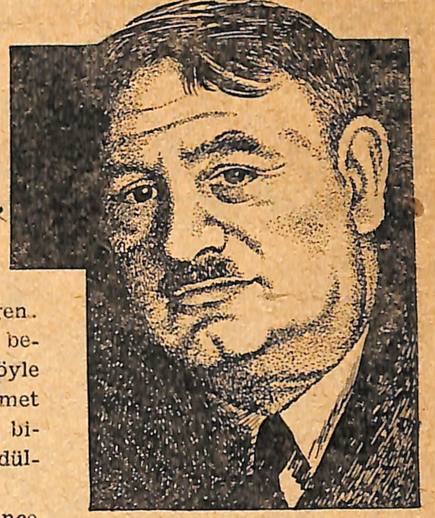

— **Hah, tam dert dinleyecek yeri bulduk!...**

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ

Yahya Kemâl

Yusuf Ziya Ortaç

KIRK yedi yıl geçti aradan. İstanbul'da bir dergi çıkıyordu. Adı Rübab. Penbe kâğıda basılırdı. Eni dar, boyu uzun bir dergi. Yeni bir sanat kuşağının bayrağıydı o:

Ayaklarımda çarıklar, elimde bir değnek,
Sükûn içinde yürürdüm semayı dinliyerek...

Halit Fahri Ozansoy, arûzu bu güzel Türkçe ile konuşturuyordu o zaman...

Ötede, Selânik'te çıkan Genç Kalemler vardı: Ziya Gökalp, Ömer Seyfettin, Ali Canip Türkçenin kurtuluş kavgasını yapıyordular.

Yahya Kemal'in sesini, edebiyat dünyamız, kimi bütün, kimi yarım bir kaç mısrağla bu kımıldanışlardan sonra duymaya başladı:

Mermerde nâşı hâreli bir tülle örtülü,
Biblos ilâhı genç Adonis bekliyor ölü

★

Piyâle - Kerleri üryan omuzların da sebû,
Alınlarında da çepçevre gülden efserler,
Yayar bu mâhfile âsâbı gevşeten bir bû,
Ve gözleriyle derinden bakar, gülümserler!

Türkçeyi arûz ile en güzel dile getiren büyük şairimiz, başlangıçta: Çıplak yerine üryan, testi yerine sebû, taç yerine efser, koku yerine bû kelimelerini kullanan şairdi!

Onun güzel, tatlı, unutulmaz şairliğinden hiçbir şey eksiltmiyecek olan bir doğruyu söyliyelim: Yahya Kemal, hecenin beş şairinden sonra Türkçecidir.

Tanışmamız Türk Ocağında olmuştu: Şiiri, onu dinledikçe daha iyi anlamaya başladık. Kuvvetli adamdı: Kafasiyle, kalbiyle, sesiyle, miğdesiyle!

Şiirimize, yalnız yazışta değil, okuyuşta da yeni bir ses getirmiştir.

İsterse dünyanın en sevimli insanı olurdu. Ama bunu istemesi için sizden istemiyeceği şey yoktu. En azı kendisine tapmanızdı!

Eğer onun bu yaman bencilliğini sezer ve biraz izzeti nefis tepkisi gösterirseniz dost olmanıza imkân kalmazdı artık.

Yahya Kemal'i memnun etmek mi?... Bu, yalnız kendisini beğenmekle olmazdı. Başkalarını da beğenmiyecektiniz. Hem de şöyle böyle başkalarını değil, Ahmet Haşim'i bile... Mehmet Akif'i bile... Tevfik Fikret'i bile... Abdülhak Hâmid'i bile!

Mizah edebiyatımızın en ince şairi, efendi insan Halil Nihat Boztepe ile darılmışlardı. Niçin mi?... Bir Ankara yolculuğunda, edebiyatımızdan konuşurken Boztepe:

— Ne büyük şairdir Fikret!

Dediği için...

Yahya Kemal'in ilk şiiri İrtika mecmuasında çıkmıştır. O zaman on sekiz yaşındaydı:

Ey şehriyâr-ı âtıfet-âsar-ı muhterem,
Ey tâcdâr-ı mâdelet-efkâr-ı zülkerem,
Sensin o padişâh-ı dil âgâh-ı pür himem,
Kim vasf-ı hazretinde senin her ne söylesem,
Ahrâdır ey halife-i pür lûtf-u mâdelet!

Bu mısralarla gönüllerdeki yeri ve adaleti övülen padişah İkinci Abdülhamit'tir!

Yahya Kemal, elbet talihli insandı: Çocuk yaşında Paris'e gitti. Fransızcayı, Fransızcanın vatanında öğrenci. Ünlü tarihçi Albert Sorel'den hem feyz aldı, hem zevk. Sanat akımlarının deltası Quartier Lâtin'de yaşadı. Café Vachette de Jean Moreas'la dostluk etti... Sonra, yurda dönünce, günün politikacıları onu oturtacak makam aradılar: Profesör oldu, ilmî rütbelerin en şereflisi... Mebus oldu, millî rütbelerin en büyüğü... Elçi oldu, siyasî rütbelerin en keyiflisi... Ve nihayet şiirden anlayan ve anlamıyan, bütün aydınların ve yarı aydınların gönül tahtına oturdu...

Ama Yahya Kemal memnun olmadı. Çünkü o gönül tahtlarında başkaları da vardı!

Sakın bu satırları okurken, içinizden kötü düşünceler geçmesin. Yahya Kemal, bütün kıskançlıkların üstündedir. Kaldı ki, o şiirleri yazan adam kıskanılmaz, onunla övünülür...

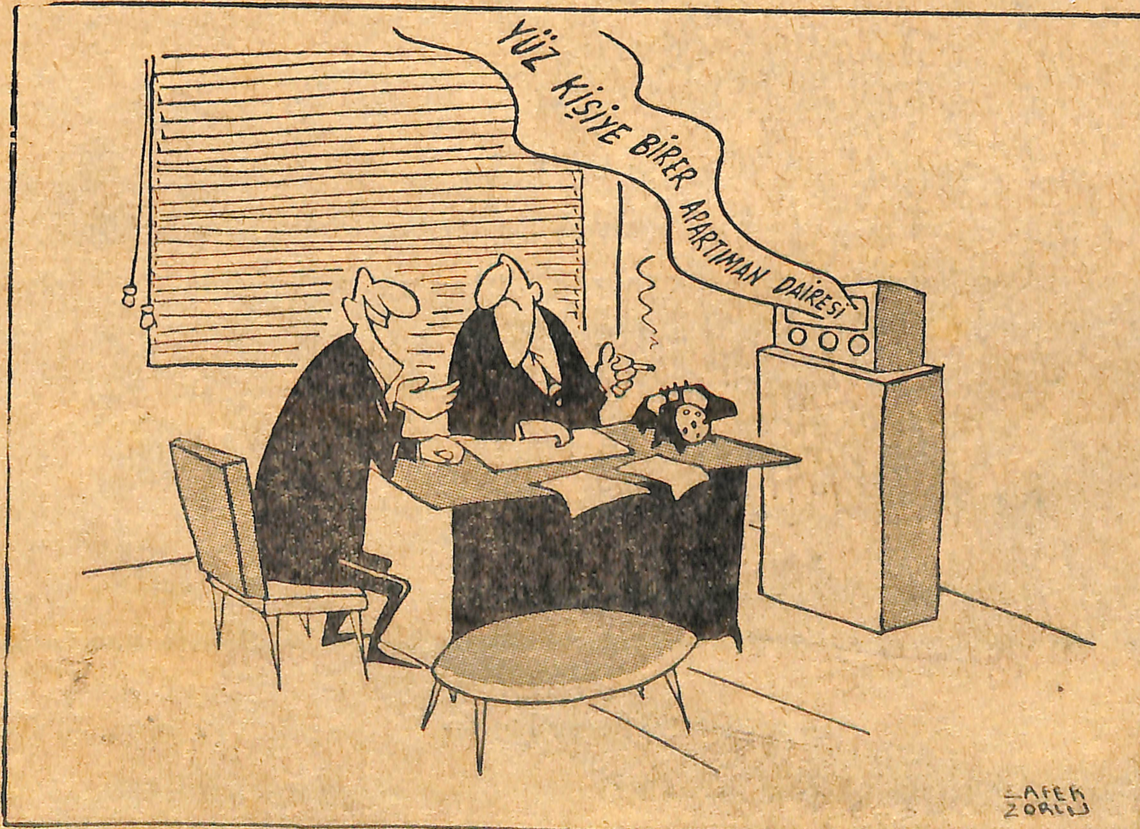
Ben de Yahya Kemal ile övünen biriyim. Gün geçmez ki, bir müslüman mahallesinde dolaşırken Üsküdar pencerelerinde akşamı seyrederken, Emirgân kıyılarında dinlenirken onun büyük hâtırası, içimden mısra mısra geçmesin. Kadeh elde, onu anarız, güz yaprakları bahçelerde hışırdarken onu anarız, hele ölüm karşısında, o sonsuz karanlık önünde onu ne kadar, ne kadar anarız:

Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.

Hangi İstnabullu vardır ki, Bebek kıyılarında dolaşırken dudaklarına onun sesi gelmesin:

Günlerce ne gördüm, ne de bir kimseye sordum,
«Yârab, hele kalb ağrılarım durdu» diyordum
His var mı bu âlemde nekahet gibi tatlı?
Gönlüm bu sevincin heyecaniyle kanatlı
Bir taze bahar âlemi seyretti felekte,
Mevsim mütehayyil, vakit akşamdı Bebekte.
Akşam, lekesiz, sâf, iyi bir yüz gibi akşam!

Bir mesken mütehassısı getirtiliyor... (Gazeteler)

— Bana ihtiyacınız yok, siz mesken dâvasını halletmişsiniz!..

Ama yine tekrar edeyim: Şiirlerini ne kadar severseniz seviniz, Yahya Kemal'i, her gün ona izzet-i nefsinizden, benliğinizden bir ziyafet çekmedikçe sevemezdiniz!

Dostluk, arkadaşlık, vefa, saygı, bütün bu güzel duyguları, ödememek şartiyle hep sizden isterdi.

Bir gün, Abdullah Efendi lokantasında öğle üstü masama gelmek lutfunda bulundu. Sevinerek ayağa kalktım, yerimi verdim ve ben karşısına oturdum.

— Ne lâtif adamsın Yusuf Ziya, diye iltifat etti.

Pek keyifli bir yemek yiyorduk.

— Yahya Kemal'ciğim, dedim, dikkat ediyorum, senin mısraların da kelime yok...

Yüzüme merakla baktı

— Kelimeler, dedim, mısraın potasında eriyor, bir bütün oluyor... Artık o bütünü kırmadan, zedelemeden bir nokta bile çıkaramazsın...

Pek sevindi, pek... Burada tekrarlıyamıyacağım kadar güzel sözlerle sevindi!

Ama, sofradan dargın kalktık. Neden mi?.. Sadece karşısındakine insan saygısı göstermeyişinden:

Yemek sonunda, masaya küçük bir bakır tas getirtmiş ve ağzından çıkardığı takma dişleri karşımda yıkamaya başlamıştı. Suların üstünde yemek kırıntıları yüzüyordu. Midem burularak koptu sandım. Belki biraz hırçın:

— Yahya Kemal, bunu yapmaya hakkın yok, dedim...

Mağrur ve öfkeli haykırdı:

— Bir daha benimle oturmazsın...

Ben de ayni sesle bağırdım:

— Benimle oturan sensin!..

Kalktı, gitti, darıldık.

Yalnız bana mı?. Halit Fahri'ye, bir gün sormuş:

— Ne iş yapıyorsun?

— Edebiyat hocasıyım...

— Maaşın?

— Seksen lira... .

Hakaretle gülmüş:

— Oooh, bedavadan milletin seksen lirasını alıyorsun!

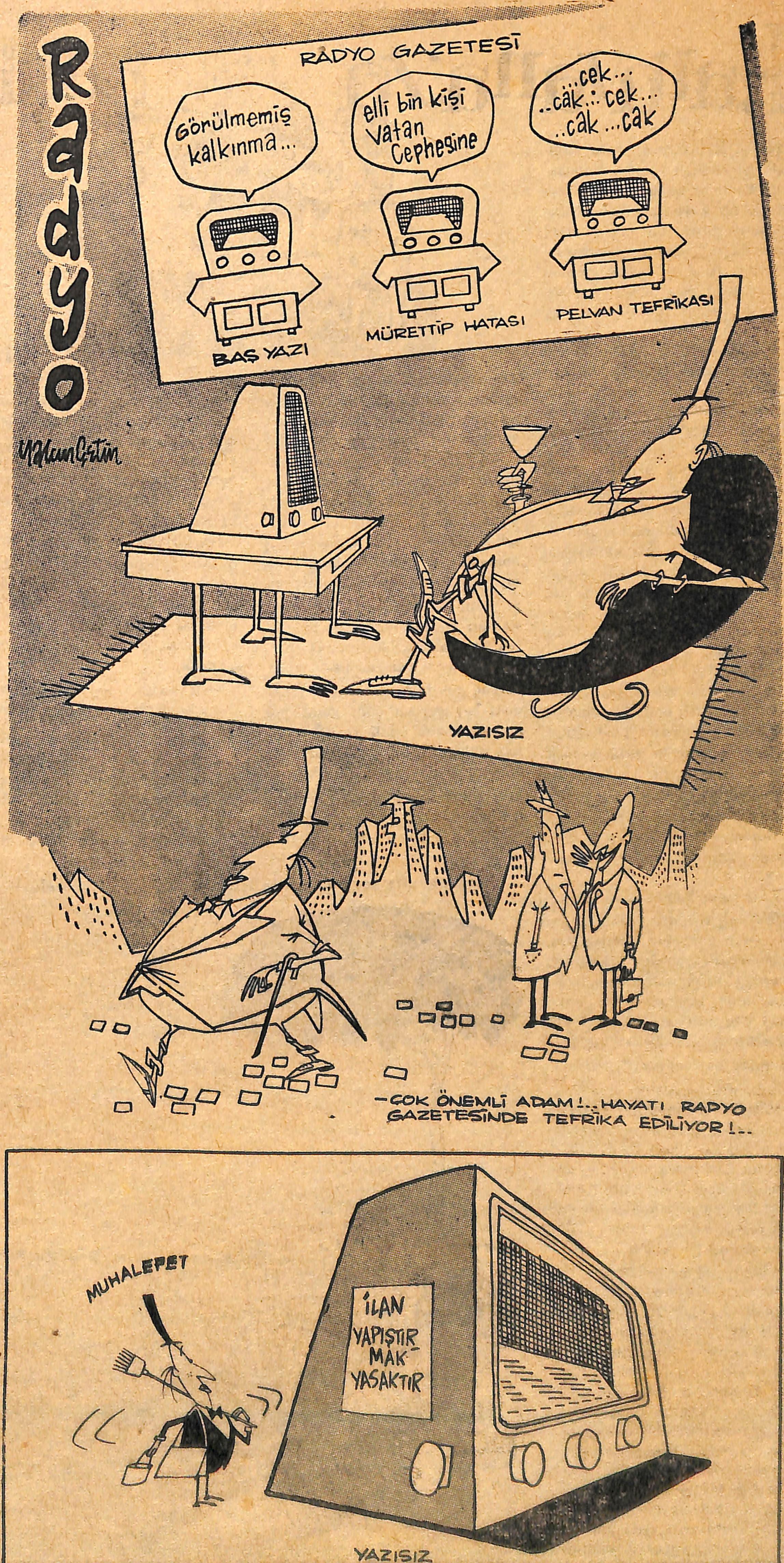
Yahya Kemal bunu söylediği zaman milletin binlerce lirasını alan bir elçi idi!

İbrahim Alâettin Gövsa gibi, karınca incitmez bir adam, onun çirkin bir tecavüzüne uğramış, ama şu müthiş mısralarla da damgalanmıştı:

Şairim der de tufeyli yaşatır gövdesini,
Dayanıp köhne Nedim artığı üç, beş satıra!
Senelerdenberidir aynı sakız, aynı geviş,
Seneler var ki doğursun diye baktık katıra!

Onun ölümü ile büyük bir şair, küçük bir insan kaybettik... Eyvaaah, edebiyatımız artık Yahya Kemalsizdir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Karavanaya başladı

ADNAN VELİ

Yemek karavanası avlu kapısında göründüğü vakit, mapusanenin kadınlar koğuşunda da, birdenbire bir kaynaşma oldu. Eline bir bakır sahan, bir tas geçiren, karavananın başına koşuyordu' Meydancı Katır Nezahat, yemek karavanasını yere bırakmış, mahkûmların toplanmasını bekliyordu.

24 saatten beri ağzına lokma koymıyan Lüks Nermin, yatağının üstüne bağdaş kurmuş, mahzun mahzun düşünüyordu. Üç buçuk milyon liralık ceza mahkûmiyetinden sonra, bankalardaki paraları haczedilmiş, üstelik cezaevi kasasında bulunan 124 bin liralık cep harçlığına da el konmuştu. Nermin artık, cebinde bulunan 36 lirayla, bir yıllık mahkûmiyetini tamamlamıya mecbur kalıyordu.

Mahkûm kadınlar ellerinde kâseleriyle karavana başına toplanırlarken, Şırfıntı Meziyet Lüks Nermin'e doğru sokuldu:

— Ablacığım, dedi. İnsan kısmı bu mapusanede yemek de yemezse, vallaha illetli olur. Kendine ne diye keder ediyorsun ablacığım? İki gündür karnına sıcak yemek girmedi. Alayım mı sana da iki kaşık patates çorbası?..

Lüks Nermin başını önüne eğdi. Gözlerini, kırmızı atlas yorganının dikişleri üstünde dolaştırarak:

— İstemem, dedi. Canım bir şey istemiyor bugün...

— İstemiyor ama ablacığım, vücut kısmı yemekle beslenir. Mihnetten yana mihnetlisin, anlıyorum ama, boş ver. Bu dünya kahbe dünyadır ablacığım. İyilik edersen kemlik bulursun.

Nermin, parmaklarını çıtırdatmıya başladı:

— Ah, gene nasırıma basıyorsun Meziyet. Ben burada mapusluktan değil, efkârdan öleceğim. Yemem... Onların yemeklerini yemem. Aaaah ah! Ne akıla hizmet ederekten şunun bunun lâfını dinledim? Ne demiye şunun bunun aklına uydum?.

— Eeee, öyledir ablacığım. Sana bir işleri düştümüydü, kul kurban olurlar. İşlerine gelmeyince de düşman olurlar. Ama kabahat gene de sende... Yüz sefer dedim sana. Çıkarıver şu baklayı ağzından... Madem ki seni yakutılar, sen de elâlemi yak ablacığım...

— Öyle deme Meziyet. Ben namuslu insanım. Benim ağzımdan sır çıkmaz. Eğer ki ben bir ağzımı açacak olsam...

— Vallahi ben senin yerinde olsam, bir dakika bile durmam Nermin abla... Ne yaparlar sankim? Canını mı alırlar? Ben sana o kadar söyledim. Çıtlatıver birazıcık, dedim. Ama sen dinlemedin. O bana anlattığın Süreyya beyin manzarasını bir fıslayıverseydin ya...

— Sırf Süreyya bey mi Meziyetçiğim?. O Süreyya bey olsun, o Necati bey olsun, o Refik bey olsun, onların hepsine etmediğim iyilik kalmadı. Hele o Cemal bey domuzu... O gün İstanbula ecnebiye misafirleri gelmişti. Zırt kapı... Bir de baktım Cemal bey... «Aman Nermin'ciğim...» diyerekten ayaklarıma kapanmaz mı?.. «Yok bilmem, sen memleketini seversin, yok bilmem memleket hizmeti her şeyden önce gelir, yok bilmem bizim misafirperverliğimiz dillere destan olmuştur, yok bilmem demokrasiye hizmet etmek şeref borcudur, yok bilmem ben onun işini görürseymişim, o da beni Amerikan heyetiyle tanıştıracakmış, yok şuymuş, yok buymuş... Vallahi o gün 38 derece ateşlen yatıyordum da, gene de onun hatırası için telefonla 10 dakikanın içerisinde 3 tane birden buluverdim. Bari adamların yüzü ak çıksın diyerekten kendi hastalığıma bilem aldırış etmedim. Kızların biri beşyüzlüktü, iki tanesi de üçer yüzlüktü. Eğer ki 1100 liradan yüz parasını bilem aldımsa, ciğerime yapışsın. O para bilmem ne tahsisatının bilmem ne kısmından çıkacakmış. Ama hâlâ çıkacak.

— Ablacığım, kabahat da sende. Böyle şeylerin veresiyesi olur mu?

— Ben öyle herkes gibi değilim. Ben vicdanlı kadınım Meziyet. Geçende hesap ettim, eğer ki yalanım varsa iki gözüm önüme aksın, şuradan buradan tam 67.000 lira alacaklıyım. Ama istemeeem, Tenezzül bile etmem. Hiç birine gidip de beş kuruş talep etmem. Sonra efendime söyliyeyim, ya o Mecit beye yaptığım iyilikler?.. Vallahi ona İstanbulun en seçmelerini bulurdum da, parasını bilem taksitle alırım. «Hadi madem nefsi çekmiş, nefsini körletiversin» diyerekten hiç bir zaman hatırını kırmadım.

— Çok insaniyetli kadınsın vallahi Nermin abla!..

— Sonra, ikinci şubeden ayrılma bir Necati vardı, kör olayım kızının çeyiz parasını verdim. Ah Meziyetçiğim, bilmezsin sen... Şu memlekette demokrasiye benim yaptığım hizmeti, hem vallahi, hem billâhi kimseler yapmamıştır. Tek şu memleketin de yüzü gülsün diyerektendi bunlar. Ama kıymet bilen kim?.. Daha o İzmirden, Ankaradan, Adanadan gelenleri saymıyorum. Bir saymıya kalksam, ateş çarpsın, yer yerinden oynar. Hepsi de İstanbula iner inmez, Nermin Abla diyerekten bana koşarlardı. Hiç bir tanesini de ters çevirmedim. Hep «felekten bir gece çalalım» diye gelirler, üç gece çalmadan gitmezlerdi. Zaten buranın Amerikanları, kumandarlarına şikâyet etmişler. «Mis Nermin olmazsa, biz İstanbulda durmayız» demişler. Namımı Amerikalarda bilem duydular da, burada kadir kıymet bilen çıkmadı. Ama zararı yok, Cenabı Allah her zaman mazlumlarla beraberdir.

Lâfını bitirmemişti. Koğuş kapısından, Meydancı Katır Nezahat seslendi:

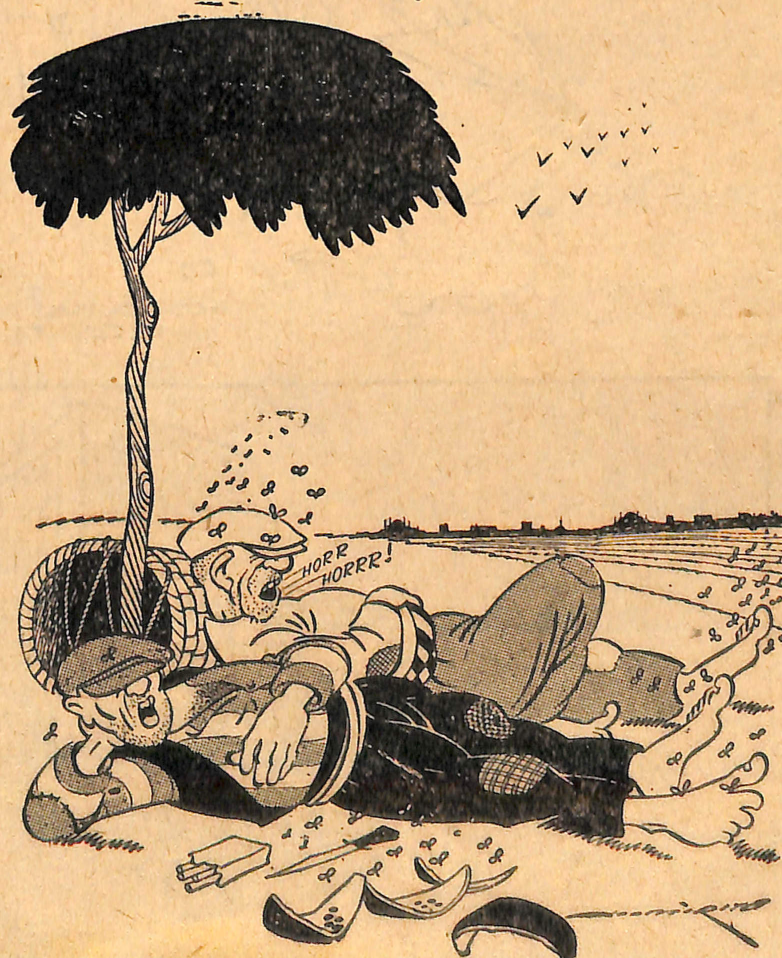
— Lüküüüüüs!.. Sana diyom Lüküs!. Çorba almıyon mu, çorba? Açlıktan ölün giden valaha. Hadi yanaş da çorbanı goyım. Efkâr itmeynen mapus gısmı adam olmaz. Seninkisi mapusluk değil, hava teptili... Bir senenin lâfı mı olurmuş? Senin zenaatın her yerde altın bilezik... Yarın bir gün çıkınca, gine yapan, gine gazanıa... Hadi şincik gursağını ısıt. Yimek yimenin mapusluğa çok ıstifadesi dokanır. Tasını göndert, çorbanı goyım.

Nermin cevap vermedi. Meziyet kâseyi eline alıp meydancıya doğru yürüdü. Nermin hâlâ üzgün, düşünceliydi. Kendi kendine mırıldandı:

— Ah Yarabbi, bir şeycikler istemem, Cenâbı Rabbimden yalnız bir şey isterim. Şu sıralarda İstanbula bir Ecnebiye misafiri gelsin de, bana sebep olanlar da «Ah Lüküs Nermin, nerelerdesiiiiin?» diyerekten kıvır kıvır kıvransınlar işallah...

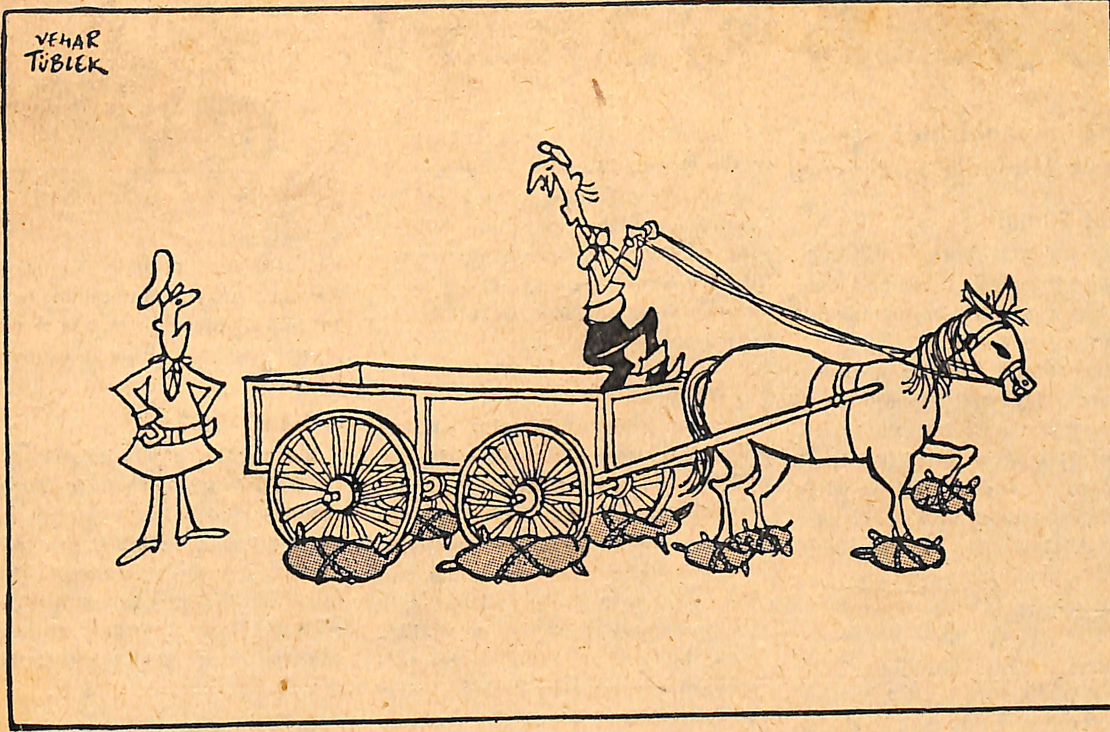
Adnan Veli

Toprak altı servetlerimiz işletilecek!.. (Gazeteler)

Toprak üstü servetlerimiz!..

Demir tekerlekli vasıtalar lâstik takacak... (Gazeteler)

— Ne yapayım abi, lâstik yerine yastık buldum!..

Gençlik hatası

Cezaevini dolaşan bir Adliye müfettişi, hapise yeni giren ihtiyar bir mahkûma sordu:

— Cezaevine ne sebeple girdin?

Yaşlı adam, içini çekti:

— Gençlik hatası beyefendi... Gençlik hatası...

Müfettiş hayretle sordu:

— Gençlik mi!.. Yaşın altmıştan fazla var senin...

— Orası öyle ama, avukatın yirmi altı yaşında idi!..

Tren gibi...

Ahmet, Kadriye sordu:

— Yeni aldığın radyo nasıl?

— Tren gibi, her istasyonda düdük çalıyor!.

Konferans!

Otobüste, iki genç gazeteci konuşuyordu:

— Bugün Ulunay tam üç saat süren bir konferans verdi...

— Mevzu neydi?..

— Sükût altındır!..

Boş verin!

Eğer, kuyrukta bekleyişler sizi sıkıyorsa...

Eğer, telefon başında aradığınız yeri bulamayışınız sizi çileden çıkarıyorsa...

Eğer, hayat pahalılığı karşısında kendinizi kaybediyorsanız...

«Boşverin» kaşelerini kullanınız!

Boşverin hapları, politikacıların muayyen zamanlardaki sancılarında başarı ile kullanılır!

Her hafta pazartesi günleri sinek avlanacak.. (Gazeteler)

Bugün Pazartesi!..

İĞNELİ FIÇI

Sinek

Birdenbire sinek günün meselesi oldu. Belediye bundan memnundur elbet. Niçin mi?... Hiç olmazsa ödenmeyen istimlâk bedellerini unuttuk!

Sinek, kütükte isimleri olmayan hemşehrilerimizdir bizim. Atasözüne girmiştir:

— Sinekten yağ çıkarır derler.

— Sinek küçüktür ama midede bulandırır, da derler.

Yalnız atasözlerimize de değil, edebiyatımızda da ona rastlarız. Galiba Sürûri:

Bir sinek bir sineği vız diye öptü bugün!

Mısraiyle iki sineğin sevişmesine ebcet hesabiyle tarih düşürmüştür.

Şimdi, esnafı, tüccarı bilmem ama, vatandaş sinek avlıyor. Dün gazetede okudum: Bu avcılığa katılmayan iki sinek dostuna Belediye para cezası yazmış!

Oooh, Kemal Aygün bir gelir kaynağı daha buldu demektir.

Pekiii, Belediye mi ne yapıyor?... Yoook, o büyük hizmetler peşindedir: Sinek cephesinde değil, Vatan Cephesinde çalışıyor!

Turist akını!

Gazeteler âdeta sevinerek yazıyor, İstanbul'a turistler geliyormuş: Romanya bandıralı bir vapurla 167 turist, sabah saat sekizde gelecek, öğle üzeri on ikide gidecekmiş-.. Bir başkası: Amerikan bandıralı bir gemi. İçinde 108 yolcu. Akşam altıda gelecek, sabah sekizde gidecekmiş!... Üçüncüsü, Yunan bandıralı: Bunun da içinde yüz küsûr turist var. Üç, dört saat durup gidecek!

Ayol, İstanbul'a uzaktan merhaba diyen bu insanlardan bize ne hayır, ne fayda olur ki?... Buna turist geliyor değil, turist geçiyor derler!

Bayılmak, ayılmak!

Geçen gün, Köprü altında, Belediye Zabıtası ile balıkçılar döğüşmüşler...

Eh, her yerde olağan şeylerdir. Ancak, gazetenin yazdığına göre, bayılıncaya kadar döğülen bir balıkçı, sonra denize atılmış. Bu neye?

Haaa, bayılan adamın yüzüne su serperler ya... Bu da ondan olacak: Ayılsın diye!

SİNEK Savaşı

D. P. Atomvarî çalışıyor... (Gazeteler)

(Özel muhabirimiz telsiz, ahizesiz telefonla bildiriyor.)

Saat 13.00

Uzun bir «ti» borusundan sonra ,cephe kumandanımız çok kısa, fakat çok ateşli konuşmasında kısaca şunları söyledi:

— Kahraman İstanbullu arkadaşlarım... Ey yedi tepenin sivrisinde yaşıyan aziz insanlar!... Sinek seferberliğine gönüllü olarak katılmanızı candan tebrik eder, şimdiden gazanız mübarek olsun derim. Atalarımızın tarihe malettikleri «Çanakkale geçilmez-» sözünden sonra, biz de canla başla çalışıp, düşmanlarımızı şehire sokmamakla: «Bu çöplükten geçilmez!» sözünü, tarihe altın harflerle işleyeceğiz! Savaşın başladığı bu an, dayanın, savaşın, öldürün arkadaşlar!

Bu konuşmayı borazancı başı bir kere daha «ti» ye aldıktan sonra, düşmanı beklemeye koyulduk.

Saat 13.17

Resmen savaş başlayalı, on yedi dakika oldu. Bu kadar zaman içinde düşmanın meydana çıkmaması karşısında sinirlenen cephe kumandanı, bir kâğıda: «İşlerimizin çokluğundan ancak bir saat savaşabileceğimizi bildirirken, on yedi dakikadır meydana çıkmamanızı protesto eder, belediyemizin hazırladığı imha programına uymanızı dilerim. Yok edilmesi lâzım gelen saate kadar bize müracaat etmiyenler savaş kaçağı ilân edilecekleri gibi, bir saatliğine kiraladığımız temizlik ordusunu da terhis edeceğimizden saat 14 den sonra meydana çıkanları öldüremiyeceğimizi üzülerek bildiririz.» diye yazıp, bir posta eri ile karşı cepheye gönderdiyse de, bir cevap alınamamıştır.

Saat 13.20

Bizim cephenin üzerine doğru alçaktan uçan bir sinek birliğinin görülmesi, siperlerimizde panik yaratmıştır. Fakat cephe kumandanının soğuk kanlılığı sayesinde hemen sükûnet temin edilmiş, nutuk ve kahramanlık şiirleri gibi uzun menzilli ağır savaş silâhlariyle hücuma geçilmişse de, saldırganların karasinek değil, sivri sinek birlikleri olduğu zamanında müşahede edildiğinden, muhtemel bir facia son anlarda önlenmiştir.

Saat 13.25

Kara sineklerin âni bir hücumu ile silâhlarımıza sarılmamıza meydan bulamadan cephemiz üç yerden patlak verdi. Bu öyle bir patlayıştı ki, ne seferç çıkan gemilerimizin kazan borularına, ne de sık sık meydana gelen dinamit şenliklerine benziyordu. Kahraman temizlik ordumuzun her ferdi bir aslan kesilmiş, ellerindeki çalı süpürgesi, raket, şapkalarla birbirlerinin kafasına konan sineklerle ölüm kalım savaşına girişmişlerdi. Topçuların vaktinde yetişmesi önce memnunluk uyandırdı. Fakat Lefter'in sağ cenahtan attığı iki harika gol da ofsayt sayılınca, ortalık bir daha karıştı. Sol cenahı koruyan havancıların, tuttukları üç sineği havanda dövüşleri, görülecek bir kahramanlık sahnesiydi.

Saat 13.37

Karargâha gelen haberlere göre, Bakırköy, Edirnekapı, Topkapı çöplüklerinden hareket eden kalabalık düşman birlikleri, şehrin dört semtine büyük bir taarruza kalkmışlarsa da, bura lejyonlarının fedakârca kışkışlamaları sayesinde saldırganları geri püskütmüşlerdir.

Saat 13.48

Düşman, kuvvetini kaybetmeden saldırıyor. Teslim bayrağını çekmemize ramak kaldı. Zaferden ümidi kesen birliklerimizin gözleri saatte... Geriden, temizlik ordusu kumandanı kıdemli çöpçü onbaşısı Konyalı Hıdır'ın sesi duyuluyor: «Gaçman ulan şart olsun gurşuna dizerim!»

Saat 14.00

«Ateş kes» borusu çalınıp, mütareke ilân edilirken, gönüllü ordusundan başka ayakta durabilecek kimse kalmamıştı. Bu sırada belediye karargâhından neşredilen bir tebliğde, savaşın memnuniyet verecek kadar güzel olduğu belirtilerek, kahraman halkımız tebrik ediliyordu.

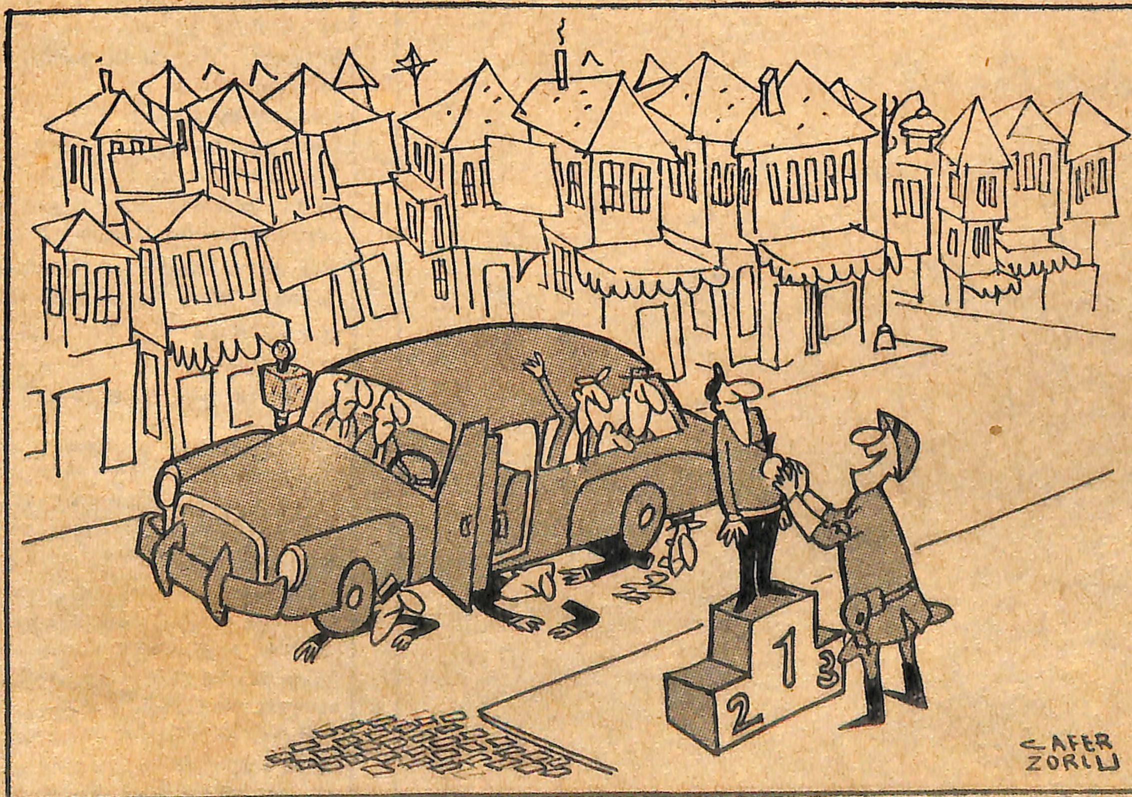
Saat 14.01

Sinek imparatorluğu büyük elçisi karargâhımıza bir nota getirdi. Kürdili Hicazkâr makamında hazırlanmış bu notada şunlar yazıyordu: «Kuvvetlerimizin mühim bir kısmını tesbit edilen savaş silâhları yerine, güldürmekle imha edişinizi protesto eder, güldürmenin zehirli gaz gibi yasak edilmiş silâh olduğunu hatırlatırken, meseleyi Birleşmiş Milletler Teşkilâtına götüreceğimizi açıklarız. Bu facianın tek sorumlusu sizsiniz. Bu kadar komik bir savaş karşısında, gülmekten çatlıyarak mühim kayıplar verdik. Eğer devam ederseniz, hepimizin güle güle altımızı ıslatmamız, kahkahadan tıkanıp kalmamız bir an meselesidir! Sizi, merhamete dâvet ederiz.»

Saat 12.02

Kiralık ordu bir hafta sonra aynı gün, aynı saatte toplanmak üzere terhis edilirken, çöpçü bandosu, Sulukule millî marşı olan «Kızım seni Ömer'e vereyim mi?» yi çalıyordu.

N. Vedat SAYGEL

Trafik kazalarında dünya birincisiyiz... (Gazeteler)

— Avrupası yok mu oğlum..

SAiT FAIK MÜZESi

Avrupa, müzeler, heykeller dünyasıdır. Hele İtalya... Her sokakta, her meydanda, ufka dalmış bronz gözler, şahlanmış mermer atlar... Bunlar, yalnız tarihe değil, gönüllere de dikilmiş anıt adamlardır. Ama parklarda, ormanlarda küçük küçük öyle büstler görürsünüz ki, hafızalar adını bulamaz, hizmetini bulamaz... E, niçin mi dikilmiş heykelcikleri,... Kıymetleri sevdikleri için, hizmetleri unutmadıkları için...

Uzun lâf istemez: Bizde heykel, Atatürk'le başlar, Atatürk'le biter. Haydi, ben yazarken, siz okurken, hep beraber utanalım: İstanbul'da Fatih'in bile heykeli yoktur!

Artık, hani Yavuz, hani Kanunî, hani Selim, hani Turgut Reis, hani Gazi Osman Paşa, hani Şinasi, Namık Kemal, Abdülhak Hâmit, Tevfik Fikret, Ziya Gökalp demezsiniz, değil mi?

Şimdi, Burgaz Adasını Güzelleştirme Derneği hayırlı, güzel bir iş başarmış: Kendi adalarının çocuğu Sait Faik'in evinde iki odayı, onun müzesi yapmışlar... Buna, dostlukları ölümle bile bitmeyen iyi insanlar, iyi arkadaşlar da yardımcı olmuş. Bravo gençler, sağ olun!... Ha gayret, bizim hececilerin şairi, şu:

Vardiyadan bağırdılar: «Üç direkli bir gemiii!»
Reis sordu gür sesiyle: «Bandırası belli mi?..»

mısralarını yazan Enis Behiç için de yine siz bir anıt köşesi yaptırıveriniz de biz yaşayan arkadaşları utanalım!...

Yaz tatili

Bir hafta dinlenmek üzere gittiği şirin kasabalarımızdan birinden dönen karikatürist Yalçın Çetin; ballandıra, ballandıra orada geçen yedi günün tatlı hâtıralarını anlatıyordu. Semiramis, sözünü kesti:

— Fakat oraya yağmur yağmış diyorlar...

Yalçın Çetin, küçük sakalını kaşıdı:

— Canım, dedi, topu topu iki kere yağdı biri üç gün, biri de dört gün sürdü...

İhanet!

Karısından boşanmak için avukatının yazıhanesine gitmişti. Avukat, onu dinledikten sonra:

— Anlıyorum, dedi. Siz her eve dönüşünüzde gardropta bir adam buluyorsunuz.

Koca, başını salladı:

— Evet, öyle

Avukat kaşlarını çattı:

— Rezalet, dedi, rezalet!..

Koca, tasdik etti:

— Öyle efendim, ben gardrobu eve elbise koymak için aldım...

Sağırlık tedavisi!

Hasta, doktora sorar:

— Sağırlığın tedavisi için ne vereceğim?

— Beşyüz lira...

— Altıyüz lira mı dediniz doktor?

Doktor, yüksek sesle bağırır:

— Hayır, yediyüz lira dedim!

Viran kapı!

Kapıcı Osman Ağa, dişçiye gitmişti. Sandalyeye oturduktan sonra, dişçi sordu:

— Hangi dişiniz ağrıyor, bakayım?

Osman Ağa, parmağiyle ağzını gösterdi:

— Aha, ikinci gatta, goridoru geçince dipteki viran gapu!

Dalgınlık!

Salon doluydu. Ev sahibi Cihat Abaoğlu'na yaklaştı:

— Dikkat ediyorum doktor, geldiğinizden beri eliniz çenenizde. Ne düşünüyorsunuş?

Abaoğlu, hafif bir sesle fısıldadı:

— Bir şey düşünmüyorum... Kravat takmayı unutmuşum da..

Napolyon

Meşhur film amillerimizden biri Napolyon'a ait bir film çevirmeğe heveslenmişti. Uzun zaman münasip bir başartist arandı ve nihayet bulundu. Prodüktörle tanıştırıldı. Ne yazık ki bu artisti onun gözü hiç tutmamıştı. Hemen rejisörü bir köşeye çekti ve sordu:

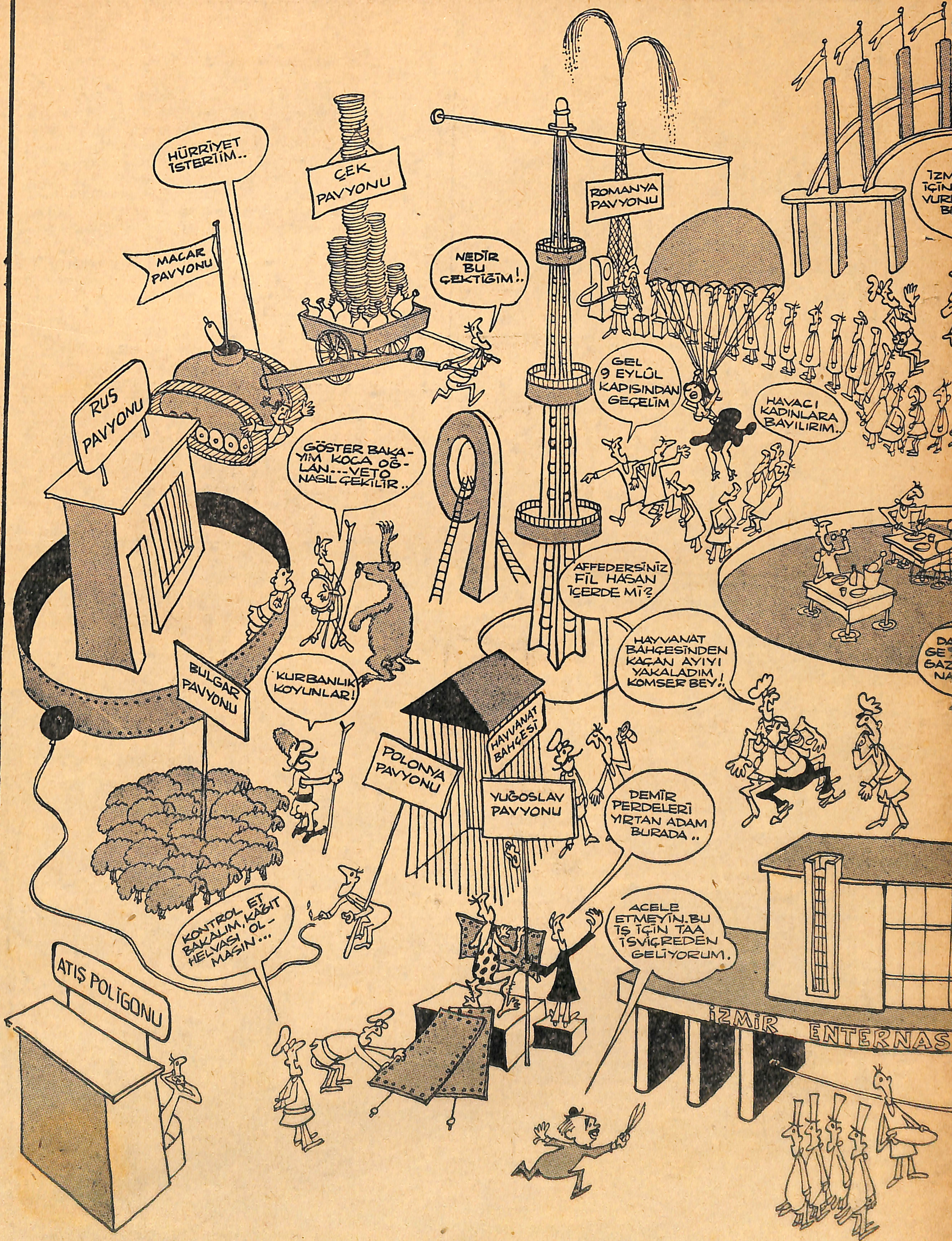
— Napolyon rolünü bu herif mi oynıyacak?

— Evet.

— Yahu bu kadar büyük bir rolü ne diye bu kadar ufak tefek bir adama veriyorsunuz? Memlekette aktör mü yok?

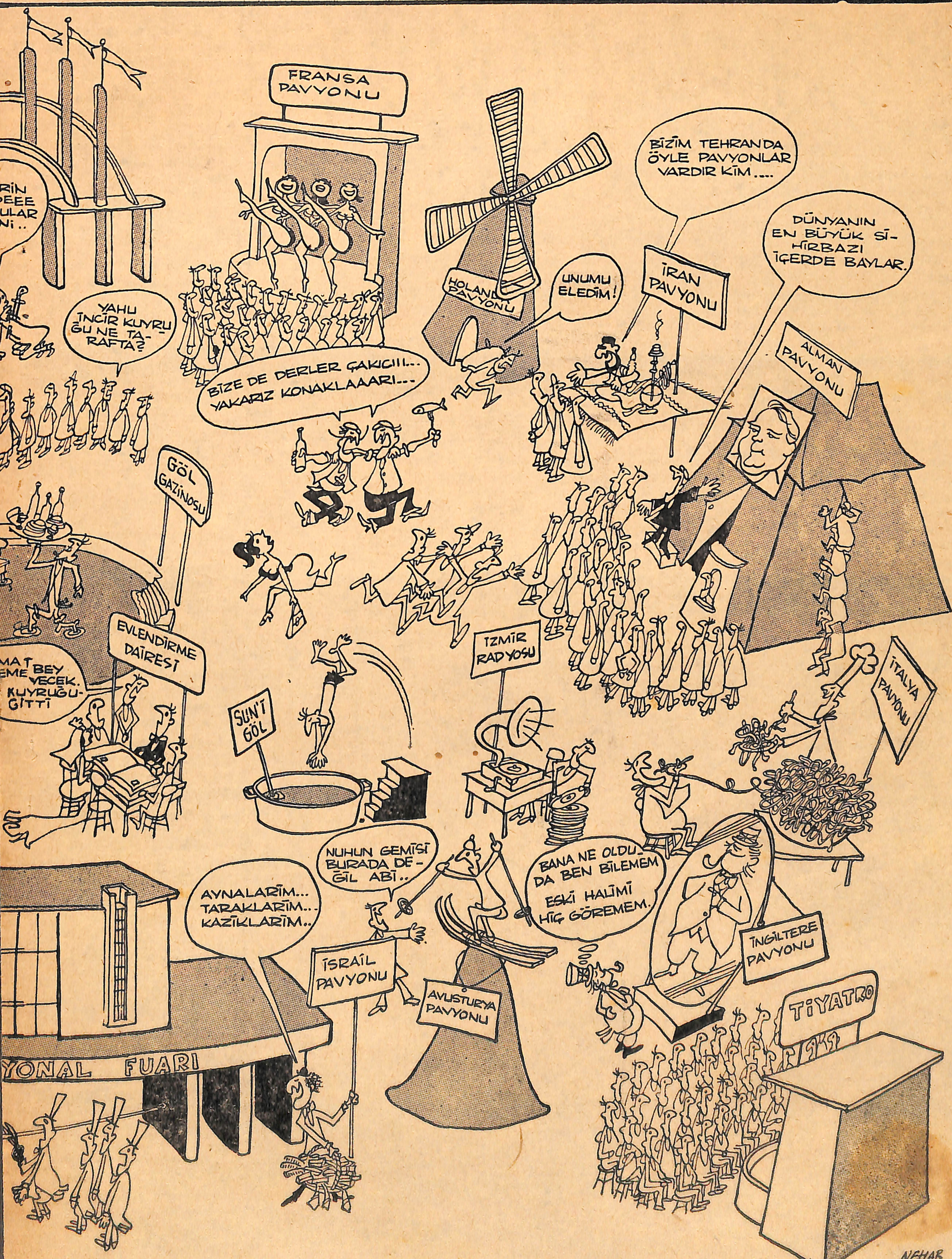

— Sular İdaresi müdürünü görmek istiyorum...
— Benim... Traş olurken sular kesildi de!..

HÜRRİYET İSTERİM..
MACAR PAVYONU
ÇEK PAVYONU
NEDİR BU ÇEKTİĞİM!..
ROMANYA PAVYONU
RUS PAVYONU
GEL 9 EYLÜL KAPISINDAN GEÇELİM
HAVACI KADINLARA BAYILIRIM..
GÖSTER BAKAYIM KOCA OĞLAN...VETO NASIL ÇEKİLİR..
AFFEDERSİNİZ FİL HASAN İÇERDE Mİ?
HAYVANAT BAHÇESİNDEN KAÇAN AYIYI YAKALADIM KOMSER BEY..
BULGAR PAVYONU
KURBANLIK KOYUNLAR!
HAYVANAT BAHÇESİ
POLONYA PAVYONU
YUGOSLAV PAVYONU
DEMİR PERDELERİ YIRTAN ADAM BURADA..
KONTROL ET BAKALIM, KAĞIT HELVASI OLMASIN...
ACELE ETMEYİN. BU İŞ İÇİN TAA İSVİÇREDEN GELİYORUM.
ATIŞ POLİGONU

İZMİR

FRANSA PAVYONU
HOLANDA PAVYONU
BİZİM TEHRAN'DA ÖYLE PAVYONLAR VARDIR KİM....
İRAN PAVYONU
DÜNYANIN EN BÜYÜK Sİ-HİRBAZI İÇERDE BAYLAR.
UNUMU ELEDİM!
ALMAN PAVYONU
YAHU İNCİR KUYRU-ĞU NE TA-RAFTA?
BİZE DE DERLER ÇAKICI!!... YAKARIZ KONAKLAAARI...
GÖL GAZİNOSU
EVLENDİRME DAİRESİ
İZMİR RADYOSU
SUN'İ GÖL
İTALYA PAVYONU
NUHUN GEMİSİ BURADA DE-ĞİL ABİ..
BANA NE OLDU-DA BEN BİLEMEM ESKİ HALİMİ HİÇ GÖREMEM.
AYNALARİM... TARAKLARİM... KAZİKLARİM..
İSRAİL PAVYONU
AVUSTURYA PAVYONU
İNGİLTERE PAVYONU
TİYATRO
YONAL FUARI

Bugün size Batı'nın meşhur sâkinleri Kızılderili'lerden bahsedeceğim dostlarım Onlar da en az kovboy'lar ve Teksaslılar kadar tanınmışlardır...

Kızılderililer, her güneşe çıkışta havuç gibi kızarıp duracak soluklukta olmaktansa, derilerini daimi olarak kırmızı tutmayı akıl edecek zekâda Batılı vatandaşlardır...

Biz, soluk derililerin onlar hakkında, doğru olmayan fakat ılgi çekici peşin hükümlerimiz vardır Meselâ: Batıyı ziyaret eden bir hanım turist; iyi giyinmiş, yakışıklı ve kültürlü bir Kızılderili ile tanıştırılınca çok şaşırdı ve adamcağızı baştan ayağa süzdükten sonra dedi ki:

— Ben Kızılderililerin hep tüyler taşıdıklarını zannederdim!

Kızılderili nâzik bir şekilde:

— Evet öyleyizdir madam dedi, fakat şimdi ilkbahar, tüy dökme mevsimidir de...

Kızılderililer fazla lâfı hiç sevmeyen kimselerdir; biz beyazlar hakkındaki fikirlerini sadece bir «ov» veya «uf» nidası içine sığdırıverirler. Hattâ bu kısaltmaları isimlerine de teşmile başlamışlardır. Böyle bir Kızılderili hükûmete müracaat eder ve ismini kısaltmak istediğini söyler.

— Peki, der hâkim, şimdiki isminiz nedir?

— «Keskin ve çok acı bağıran tren düdüğü.»

— Kısaltmak istemekte haklı imişsiniz doğrusu Yeni isminiz ne olacak?

Kızıl derili kısa yeni ismini söyler:

— «Düüüt» hâkim bey!

Kızılderililerde isimler hep böyle enteresandır. Bir keresinde bir kabile reisi kendisini ziyarete gelen beyaz misafirine ailesini tanıtıyordu:

— Benim adım «Korkusuz Kartal»; bu oğlum «Uçan Balon»; bu torunum «Çift Motorlu»; bu da büyük torunum «Süpersonik Jet»!.

Filmlere ve televizyon «show» larına inanacak olursanız Kızılderililer çok vahşî kimselerdir, halbuki bugün için bu yargının hakikatle hiçbir ilgisi yoktur!

Mamafih kulağı vahşî Kızılderili hikâyeleri ile dopdolu olan bir İngiliz New Mexico'ya misafirdı. Sabahleyin erkenden balığa çıktı ve kayboldu. Ev sahibi onun dönmediğini görünce 20 Kızılderili kiraladı ve bunlar İngilizi aramağa çıktılar. Ertesi sabah zavallı adamcağız bitap bir halde fakat yalnızca geri döndü. Ev sahibi sordu:

— Kızılderilileri görmediniz mi?

— Görmez olur muyum? 20 vahşî peşime düştü ellerinden kurtulabilmek için bütün geceyi cımanda geçirdim...

Büyük Baba Buckner'in de nefis Kızılderili hikâyeleri vardır ve bunlar taa 1870'e aittir. Meselâ:

— Ben küçücük bir bebekken, diye anlatır büyük baba, vahşi bir Kızılderili evimize hücum etmiş ve beni beşikten kaçırmak istemiş. Bu arada beni ve annemi siper olarak kullandığı için babam ateşde edemiyormuş. Ama bir şeyler yapmak zorunda kaldığımı anlamış babam!

— Eee! Ne yapmış?

— Evet beyim! Babam çok keskin bir nişancı idi zaten... Kızılderiliye doğrudan doğruya ateş edemiyeceğini anlayınca ilimden faydalanmak istedi; kurşunu ahıra çarptırıp Kızılderiliyi yandan vurmalı idi. Böylece bana ve anneme bir şey olmıyacaktı!

İyice nişan aldı; o gün hava çok rüzgârlı idi, rüzgârın itme payını ayırdı. Eğer tam ateş ettiği sırada Kızılderili kaçmağa başlarsa ne olacağını da göz önüne aldı; sonra bizim evle ahır arasında bir dönemeç vardır onu, hava sıcaklığını ve o günkü rutubet derecelerini de hep hesaba katttı.

Ahırın duvarına kurşunu çarptırıp bize bir zarar vermeden Kızılderiliyi vurabilmek için gördüğünüz gibi babam gayet ince bir matematik kullanmıştı...

— Peki, sonra ne oldu; Kızılderiliyi vurdu mu? Çabuk söyle...

— Hayır, dedi Büyük Baba; kurşunu ahırın duvarına isabet ettiremedi çünkü!

Biraz da bu adamların örf ve âdetlerine göz atalım. Dumanla işaret vermek son senelerde yeniden önem kazandı. Bu Kızılderililere has bir usuldür. Duman çıkaran bir ateş üzerine ıslak bir çarşaf tutarak zaman zaman dumanı kesintiye uğratmak suretiyle ve bir tepe üzerinde yapılır.

Böylece bu ilkel mors her yerden görülebilir! 1955 Mayısında bir sabah, iki Kızılderili Kuzey Arizona'da, Nevada yakınlarında dumanla kabileye işaret veriyorlardı. Birden atom bombası deneylerinden biri yapıldı ve büyük bir gürültü ile beraber mantar biçimi bir duman havaya yükseldi. Bunu gören Kızılderililerden biri:

— Hay Allah dedi, karım bu! Çok öfkelenmiş olmalı...

Kızılderililerin bir sürü dansları ve âyinleri vardır ki bunları seyretmek çok ilgi çekicidir... Meselâ yağmur dansı bunlardan biridir. Yanında kılıbık kocası olduğu halde bu dansı seyreden bir hanım turist kocasına dönüp:

— Henry dedi, bu dansa sen de katılsan hiç fena olmaz; zira bizim çiçeklerde şimdi evde kupkurudur Allah bilir!

Bu zekî ve şirin Batılıların yegâne kusuru çok tembel olmalarıdır. Bir keresinde beyaz bir turist, büyük şefi bir ağacın gölgesinde tatlı tatlı uyurken yakaladı; dayanamayıp seslendi:

— Hey Şef; kalk da biraz çalış!

— Niçin? diye sordu Şef.

— Zira çalışmak insanı kuvvetlendirir!

— Ne olacak yâni?

— Kuvvetlenirsen bir de güzel işin olur...

— Eee...

— Ee'si var mı? Güzel bir işin olursa bir sürü para kazanırsın!

— Sonra?

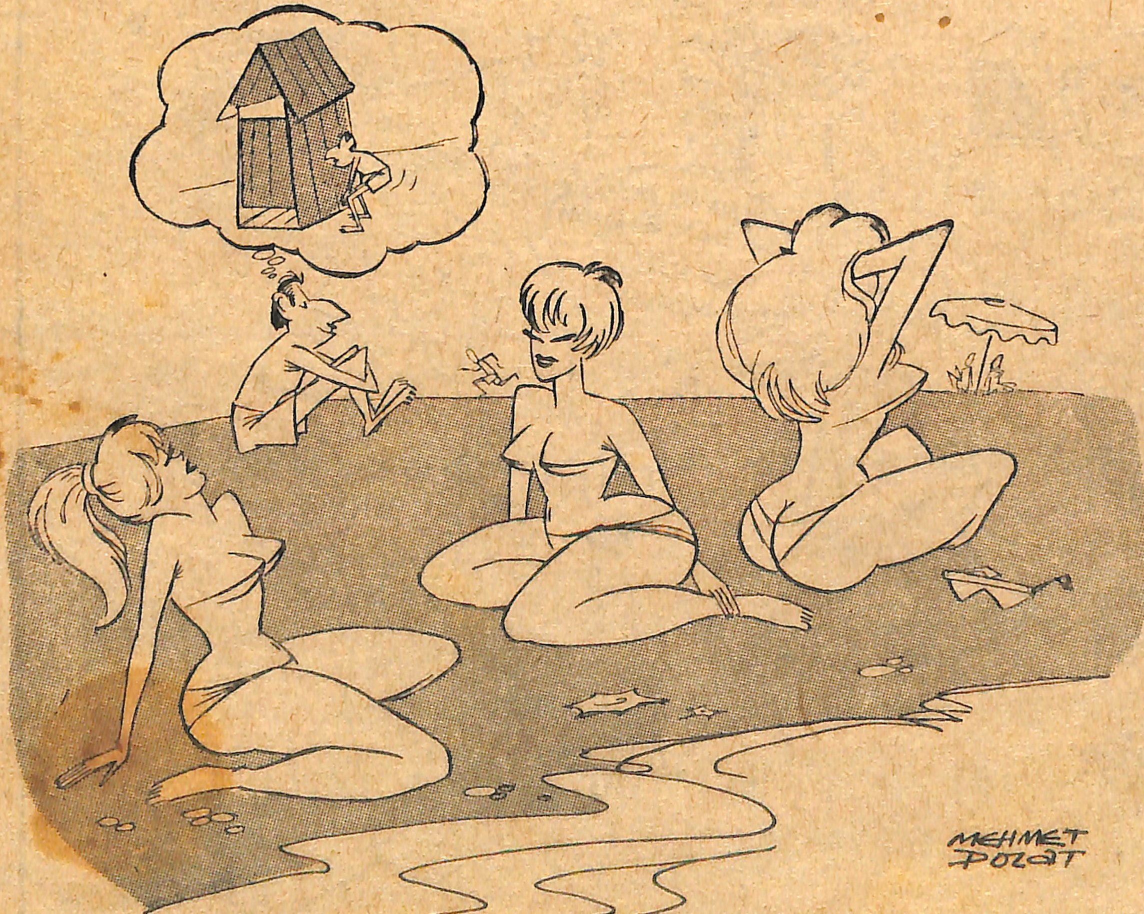
— Bankada bir de dolgun hesap açtırırsın.

— Sonra?

— Bankada paran olunca da... dedi, sabrı tükenen turist, artık hiç çalışmak zorunda kalmaz istirahat edersin!

— Şimdi ediyorum ya!

Artık Kırmızılar ve Beyazlar son derece içli dışlıdırlar; beraber iş yaparlar. Bir gün Phoenix'de Millî Banka'ya müracaat edip 200

Haftanın Şakaları

Sırnaşık âşık...

Güzel hizmetçi kız Et ve Balık Kurumuna girerken, karşısına sırnaşık bir genç çıktı:

— Aman güzelim, burada et almıya mı geldin? Sana kalbimi, ciğerimi vereyim.

Hizmetçi kız, mânalı bir gülümseme ile lâfını kesti:

— İstemem, bizim hanım beni beyin almaya gönderdi. O da sende yok!..

Çocuğun pantalonu

Bir mizah yazarımız, aldığı pantalonluk kumaşı, mahallelerinde yeni açılan bir terziye götürdü. Terzi kumaşa şöyle bir göz attıktan sonra, dükkânın üstünde locamsı bir yerde çalışan kalfasına seslendi:

— Murat, bak şu kumaşa beye olur mu pantalon?!

Kalfa, bakmaya lüzum görmeden tekerleme cevabı yapıştırdı:

— Hayır olmaz usta... Esneme payı, yıkama payı, ütü payı, dikiş payı, mezura payı, makas payı, beşer santimden otuz beş santim daha ister.

Mizah yazarı, pişkin bir tavırla sordu:

— Topun son parçasını ben aldım, bu otuz beş santimi başka kumaştan alsak olmaz mı?

Terzi kaşlarını kaldırdı:

— Nasıl olur beyciğim?!

Mizah yazarı dayanamadı:

— Canım, dedi, sizin mahdumla ayni renkte pantalon giymemiz şart değil ya! Varsın onunki de başka renk olsun!..

Elbise, mendil

Genç kadın, tezgâhın üzerinde duran ipekli bir parçayı dükkân sahibine gösterdi:

— Bu parça yeter mi acaba?

— Elbise için mi?

— Hayır, mendil için...

— Öyleyse yetmez!

Tünele girerken...

Vagonda yalnız iki kişi vardı. Orta yaşlı, çapkın bakışlı bir adamla, genç bir kadın yazar...

Tren, bir tünele giriyordu. Orta yaşlı adam, genç kadına seslendi:

— Tünele girdiğimiz zaman hiç korkmaz mısınız?

Kadın yazar, başını salladı:

— Hayır... Yalnız rica ederim, yeni yaktığınız sigarayı ağzınızdan ayırmayınız!

Malûm sinema...

İki arkadaş arasında:

— Dün gece neredeydin?

— Şu mahut sinemada...

— O çirkin filmi nasıl seyrettin?

— Yanımda güzel bir kız vardı.

Bereketli meyva!

Karikatürcü Altan Erbulak, kocaman bir karpuz dilimini almış, dudaklarını şapırdata, şapırdata yiyordu. Bir aralık karısına döndü:

— Şu karpuz ne bereketli meyva, dedi, hem insanı doyuruyor, hem de susuzluğunu gideriyor.

Karısı, mendilini uzatarak güldü:

— Evet, hem de yüzünü yıkıyor!..

Evlât arzusu

Geçen haftanın sıcak günlerinden biriydi. Pencerenin yanında durup sokağı seyreden küçük Kaya, annesine sordu:

— Anneciğim, beni çok mu seviyorsun?

— Çok, dünyalar kadar..

— Beni memnun etmek ister misin?

— Tabiî yavrucuğum...

— Öyleyse, bir şey istiyeceğim, yapar mısın?

— Yapmaz olur muyum canım, emret, ne yapayım?

— Şu dondurmacı ile evlen!...

ZEKİ

YAZISIZ

dolar kredi isteyen bir Kızılderiliye banka direktörü:

— İyi ama dedi, bize karşılık olarak bir şey göstermedikçe size para veremeyiz. Kaç atınız var?

— 400...

— Öyleyse 200 dolar alabilirsiniz...

Aradan bir müddet geçtikten sonra banka müdürü Kızılderiliye rastladı; adamın cebinden yeşil yeşil dolarlar taşıyordu...

Derhal yanına yaklaştı ve:

— Tebrikler dedi, görüyorum ki işleriniz çok iyi gitmiş; ama paranızı bizim bankaya yatırsanız çok isabet edersiniz doğrusu!

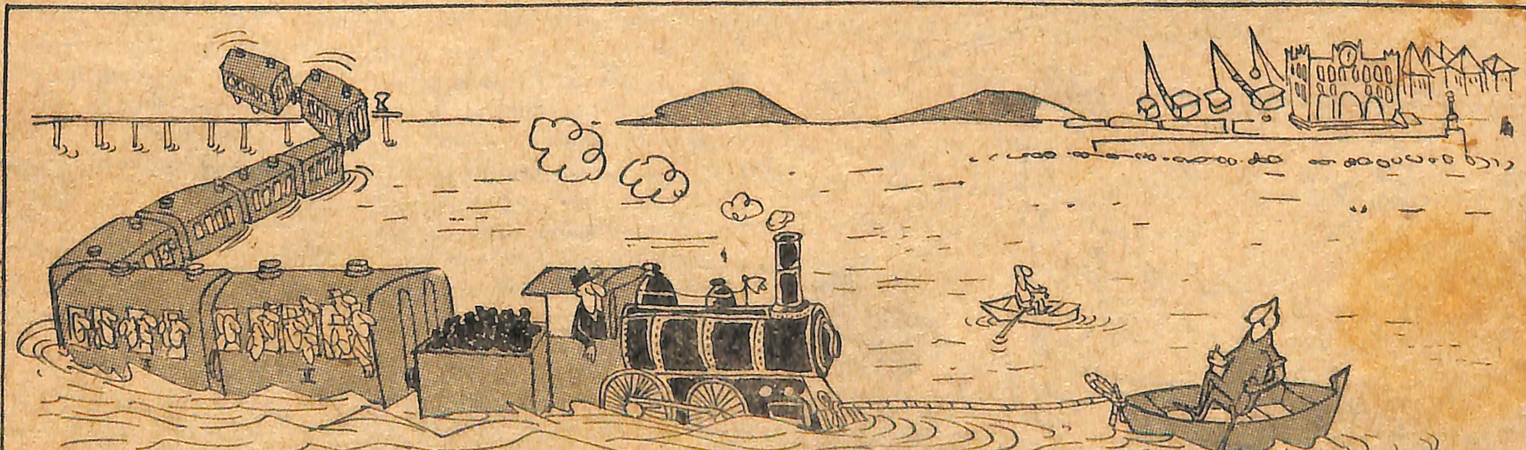
Kızılderili soğuk bir tavırla bankacıyı süzdükten sonra sordu:

— Kaç atınız var?

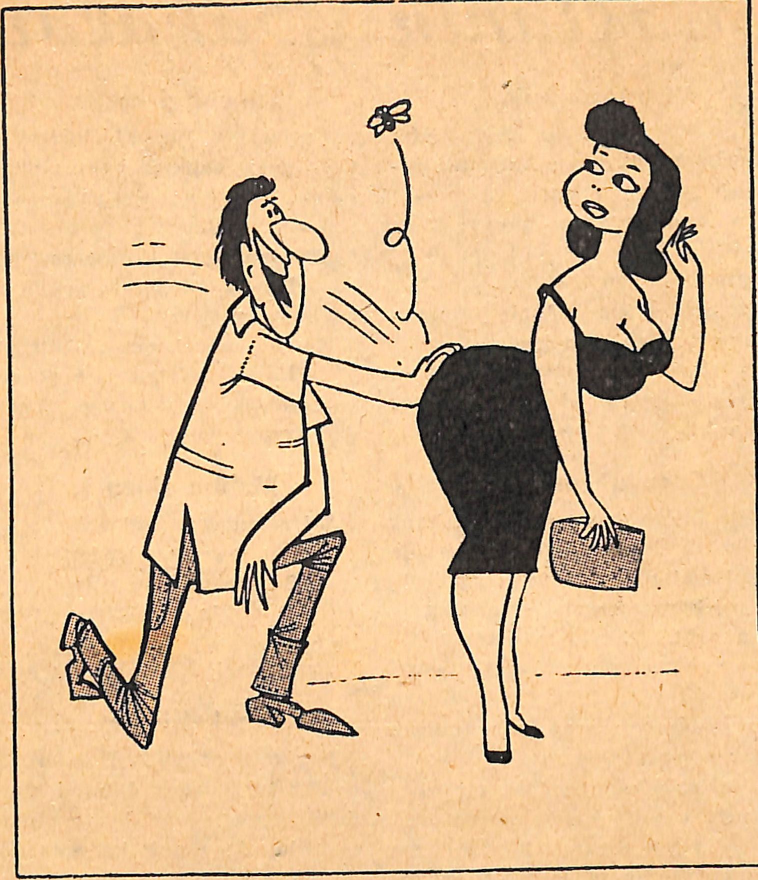
Dostlarım! Bu Kızılderililere ait hikâyelerin sonu gelmez. Yalnız şu kadarını söyliyeyim ki bunlar, yatak çarşaflarının boyunu uzatmak için baş tarafından bir miktar kesip bunu ayak ucuna diken neviden kimselerdir!...

(Çeviren: Semiramis AYDINLIK)

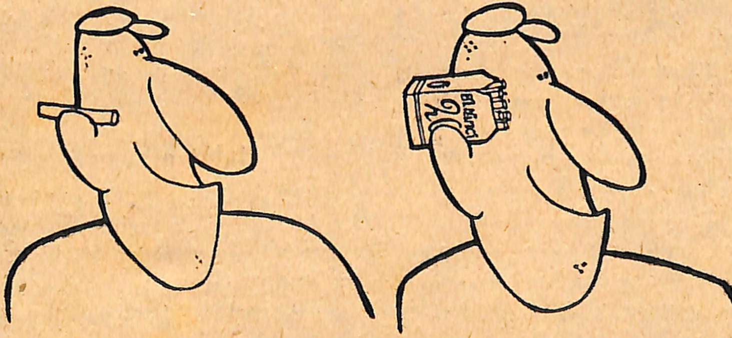
Haydarpaşa'ya geçmek üzere olan bir tren denize uçtu.

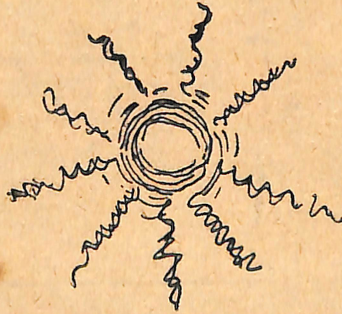
Sinek mücadelesine devam ediliyor... **(Gazeteler)**

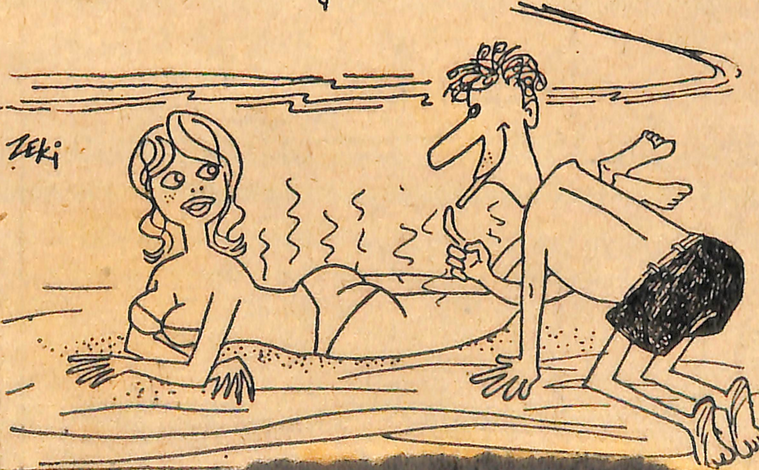

—Eyvah, gene kaçırdım!..

YAZISIZ

atlama şampiyonu

EFENDİM vaktiyle bendeniz, atlamayla sırık şampiyonuydum. Pardon, sırıkla atlama şampiyonuydum. Anlaşılan şu dünyaya atlamak için gelmişim. Ve düşünmüşler taşınmışlar, meydanın orta yerine yüksekçe bir çıta koymuşlar, elcağazıma da bir sırık tutuşturmuşlar, artık işin yoksa atla da atla. Bir gayret bir çırpınma. Şak şak şak şak alkışlar, kupalar, madalyalar... Ve işte hepsi o kadar. Müsabaka biter efendim, on binlerce insan, herkes Allah ne verdi ise, çıtır pıtır, cıvı cıvıl bir şeylerini kollarına takıp pırrr. Uçup giderler. Bendeniz de koskoca meydanın tam orta yerinde, elimde sırık, ağzım açık bakakalırım.

Aşktan yana, şöyle bir talih kuşunun kuluçkaya yattığını görmedik efendim. Görmedik!

Kimisi randevu verir atlatır, kimisi gülücük yapıp atlatır; nanık yapar, göz süzer, kaş çatar, dudak büzer atlatır... Ama biz rekoru bir Anadolu turnesinde kırmıştık. Hiç unutmam, o vakitler daha federasyon mederasyon yok tabiî. Bir çayır kıyısında, cambaz seyrettirme kabilinden toplanıp taklak atıyoruz. Bir akşamdı. Müsabakadan sonra, allar giyinmiş, gelincik gibi bir kızcıkla tanışmıştım. E bizde boy desen var, en desen var, kalınlık desen o da var. Kızın karşısında inceldim inceldim inceldim, korkarım yok olacağım. Yutkuna mutkuna:

— Hayatımı siz boyunca sevicem, pardon sizi hayatım boyunca sevicem demişim.

Kızın yüzü kıpkırmızı kesildi.

— Ama nasıl olur, babam duyar, amcamın oğlu duyar, arkadaşlarım duyar, bütün kasaba duyar...

Ve biz böylece ayak üstü konuşurken, seviştiğimiz haberi derhal bütün kasabaya yayılmış. Yalnız meseleyi biz duymamışız, çekingen çekingen konuşuyoruz.

Ah efendim bu dünyada her insanın muhakkak bir kuvvetli, keskin tarafı, ustaca becerdiği, şampiyon olduğu bir köşecik mevcuttur efendim. Bunu kendi de bilir, ve ne kadar alçak gönüllü, boynu bükük görünürse görünsün, için için bir böbürlenme, büyüklük ve kendini beyenme dev aynası karşısında poz verir.

İşte böyle. Geçtik kızın karşısına. Koltuklarımızı kabarta kabarta:

— Hem biliyor musunuz demiş bulunduk, ben bir çekirge gibi atlıyabilirim. Atlamada birinciyimdir. Meselâ bir sıçrayışta sizin dama çıkabilirim. Damlarınız da dümdüz zaten.

— A!... Nasıl şey o öyle?

— Meselâ bu gece gelsem?

— Gelin isterseniz, evde bu gece kimsecikler yok. Eğer dama atlıyabilirseniz...

— Damda başbaşa...

Kızın tekrar esvapları, yüzü ve topukları kıpkırmızı oldu.

Tamam. Ah o günü nasıl heyecanlarla geçirdim bilemezsiniz. Geceyi iple çekiyordum. Tıpkı kuyudan su çeker gibi.

Uzatmıyalım, gece karanlığında, biz sırığımızı koltuğumuzun altına aldığımız gibi, doğru kız evinin dibine. Her taraf alaca karanlık. Yalnız ortalığı biraz aydınlatsın diye göğe aydede sallandırmışlar. Uzaktan uzağa bir cır cır böceği S.O.S. işareti veriyordu.

Vardık damın dibine ve az sonra kız tepeden göründü:

— Geldin mi?

— Geldim.

— Hoş geldin.

— Atlıyayım mı?

— Atla.

Gerildim gerildim, ya settar hooop. Dikildim dama. A kız mız yok. Bir de baktım o üç saniye içinde o da aşağı atamış, bana aşağıdan sesleniyor. Yahu kuş olsa bu kadar çabuk uçamaz aşağı. Bu nasıl iş?

— Peki, nasıl indin aşağı?

— Bilmem.

— Tuhaf şey.

Dayanırsın kardeşim tekrar sırığa, hooop aşağı. Kız kasla göz arası tekrar damda. Acaba başka kız mı bu? Değil, tıpatıp aynı. Dama atladım kız aşağıda, aşağı atladım kız damda, selâmın kavlen... tam on dokuz defa be kardeşim. Her seferinde de kız aşağıdan veya yukarıdan kıkır kıkır gülüyor.

Tevekkeli çocukluğumda peri padişahının en küçük kızını, gözlerini aca aca anlatmazlardı. Destur destur destur... Bir sıvışmışım oradan ki sorma. Ertesi sabah, tirene binerken artık dayanamadım, meseleyi yakın bir arkadaşıma çıtlattım. Kasıklarını tuta tuta güldü.

— Yahu onlar ikiz kardeştirler dedi. Anlaşılan birisi damda birisi yerde saklanmış. sen yukarıdayken aşağıdaki görünmüş, aşağıya atlayınca da yukardaki kıkır kıkır etmiş...

Ve tren uzuun bir guguuuk çekmişti kardeşim.

A. B. C.

MİLLETLER GÜLÜYOR

İtiraf!

On dokuzuncu asrın sonunda, aristokrat bir aileye mensup güzel bir kadın, kızını odasına çağırır, hazin bir sesle:

— Evlilik çağına geldin, sana bir aile sırrı açıklamak mecburiyetindeyim, sen babanın kızı değilsin. Baban kont S... dir, der

İki eliyle başını tutan genç kız, gözyaşlarını güçlükle zaptetmeğe çalışan annesine seslenir:

— Aman anneciğim, bu itirafın ne kadar hoşuma gitti, ben veliahdın kızı olduğumu zannediyordum...

※

Çok şeyler öğrenmiş!

Kasabanın kilisesine yeni tayin edilen papaz, bir pazar günü bir saat süren vaızından sonra, kasabada dolaşmaya çıktı. Çarşıda hayranlarından bir dul kadına rastladı:

— Nasıl, bugünkü vaızımı dinlediniz mi madam?

— Dinledim efendim. Çok güzel... Doğrusu ondan çok şeyler öğrendim

— Ne gibi?

— Düşünün sayın Peder, siz bu kasabaya gelmeden önce ben günahın nasıl işlendiğini bile bilmezdim!..

※

Babaları!

Evlenmeler, boşanmalar ve yeniden evlenmelerle Hollywood'da aile şecereleri o kadar karışmıştır ki bazan çok komik olaylar olur. Bir gün iki çocuk kavgaya tutuşmuşlardı; bunlardan biri:

— Benim babam dedi, bir vursa, senin babanın çenesini dağıtır!

Öbür oğlan:

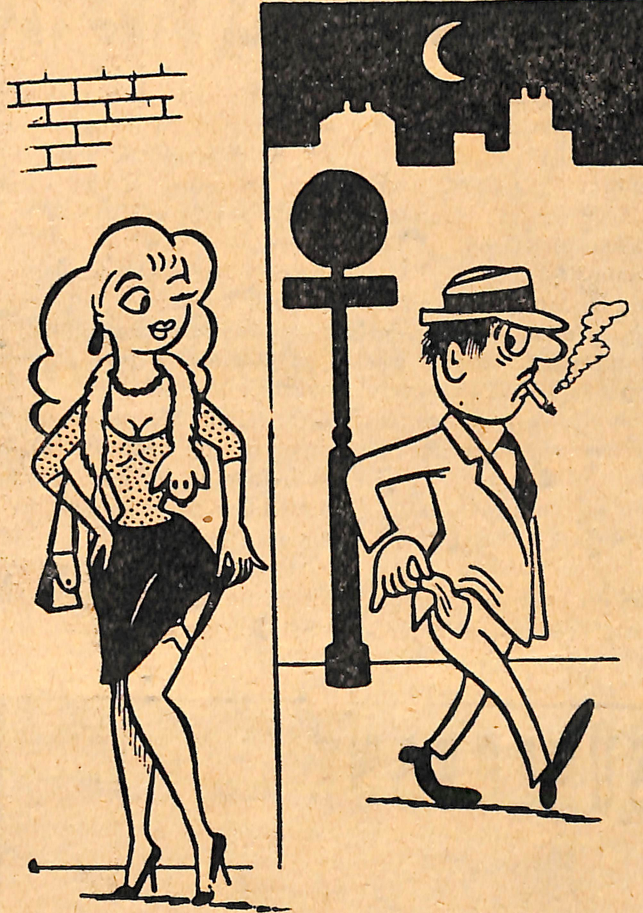
— Saçmalamasana diye cevap verdi. Senin baban benim de babamdır!

※

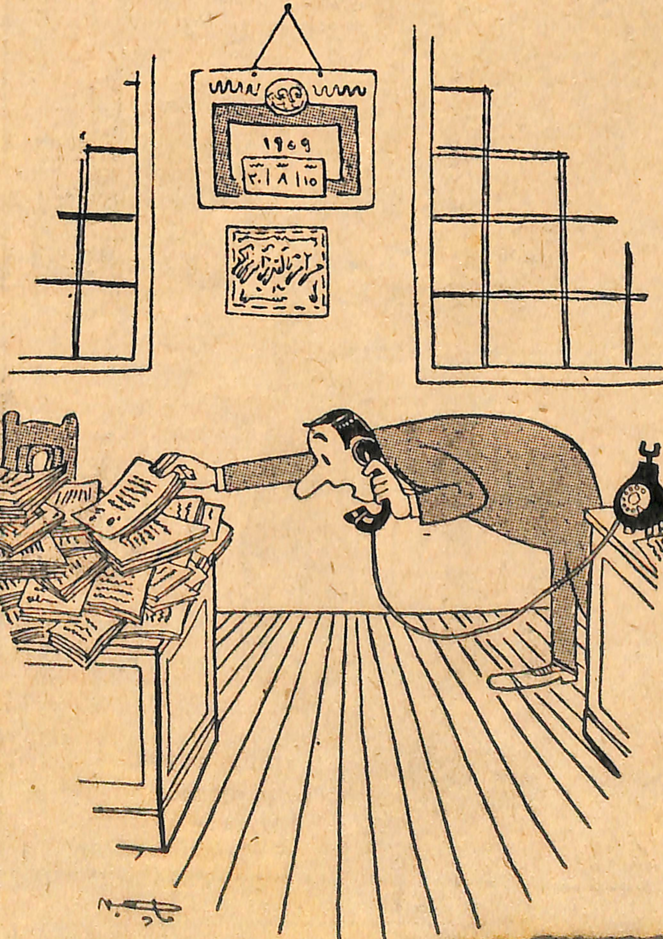
Islık!

Zengin ihtiyar, tekerlekli iskemlesini pencere önüne sürdü ve o sırada hastanenin bahçesinde dolaşmakta olan güzel hemşireyi görünce derhal oda hizmetçisine seslendi:

— Hey Bill; çabuk takma dişlerimi getir ıslık çalacağım!

Bir davet ve bir cevap!.. (İtalyan)

— Mehmet bey yazıhanesinde yo

Sarhoşlar!

İkisi de zilzurna sarhoştu; güçlükle otelin yolunu buldular. Vakit gece yarısını geçiyordu; bir an evvel yatıp uyumak için can attıkları halde otel kâtibine bir türlü dertlerini anlatamıyorlardı.

Sarhoşlardan biri son bir teşebbüs daha yaptı:

— Biz dedi, iki odalı bir yatak istiyoruz canım!

O zaman kâtip gülerek:

— Şimdi anladım dedi. Siz iki yataklı bir oda istediğinizi söylemeğe çalışıyorsunuz!

Böylece iki kafadar Jack ve Jim odalarına çekildiler. Beş dakika kadar sonra da elbiseleri üzerlerinde olduğu halde ayni yatağa uzanmışlardı. İlk konuşan Jim oldu:

— Hey Jack; benim yatağımda biri var!

— Sus, sorma! Benimkinde de öyle...

— Öyleyse ne duruyoruz bu herifleri aşağı atalım.

Tekme, tokat gürültüleri oldu ve az sonra Jim tekrar seslendi:

— Jack, ben, benim yatağımdaki herifi tepeledim ve dışarı attım...

— Aferin be! Benimki çok zorlu imiş başa çıkamadım, o beni aşağı attı...

Jim bunun üzerine:

— Yok canım? dedi. Gel benimle yat öyleyse arkadaşım!

※

Şans

Bill arkadaşı James'e soruyordu:

— Geçen günkü yarışlarda şansım yaver gitti mi?

— Hem de nasıl? dedi James. Yolda 1 dolar buldum ve eve yayan dönmedim!

※

Kompliman!

Bir erkek tarafından karısına yapılan komplimanların en güzeli muhakkak ki Mr. Choale tarafından söylenilmiştir. Bir dâvette hazır bulunanlardan biri Mr. Choate'e sordu:

— Eğer siz dünyaya Mr. Choate olarak gelmemiş olsaydınız kim olmayı isterdiniz?

Mr. Choate cevap verdi:

— Mr. Choate'in ikinci ko-

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— 7 —

Ben kolleksiyon düşkünü değilim. Ecdadımdan bir hanımın, XIX uncu Louis ile yattığını ispatlamak için, soluk boyalı, çatlak mu şambalara para yatıracak derecede ahmak da sayılmam. Benim ailemin asaleti Lisette de Lizac tarafından temsil edilir. Onun da yeteri kadar resmine sahibim. Üstelik bütün ihtişamı ve göz alıcılığı ile yanımda bulunmakta. Söz arasında açıklıyayım. Zevcem, bu ismi kendi kendine takmıştır. Sizin anlıyacağınız uydurma bir isim. Mamafih bu ismi duymuş olmalısınız, (Casino de Paris) in şöhretli artistlerindendi.

Madam Cousinet:

— Rahip Efendinin gazino ve benzeri yerlerle ilgilendiğini pek sanmam, dedi. Mesleği dolayısı ile elbette bu cins yerlerden uzak kalmıştır. İşin aslında şimdi ben de tiyatro ile ilgili değilim ya... Evim, barkımla gerektiği gibi meşgul olabilmek için tiyatroyu terkettim.

Kocası da:

— Evet, diye doğruladı. Sevgili eşim, madam Cousinet olmağı her şeye tercih etti.

Rahip:

— Bu hareketinizden dolayı sizi tebrik ederim, demekten başka bir söz bulamamıştı.

— Aman efendim iltifat ediyorsunuz, bu bir feragat sayılmaz. Cousinet'ler gerçek asaletin kendisi mânasına gelir. Yeni ve gerçek aristokrasi mangiz aristokrasisidir. Ecdadıma gelince, her kim iseler onlardan memnunum.

Bir zamanların Lisette de Lizac'ı:

— Rahip Efendinin kafasını ütülediğinin farkında mısın şekerim? diye söze karıştı. Ecdadını oldukları yerde rahat bırak da, kendimizden bahsedelim.

— Şu halde geliniz rahip efendi, size ecdadımı göstereyim. Onların şimdiki yerlerini alabilmeleri için gerekli dünyalığı tıkır tıkır saydım. Bakalım, yeni yerlerine yakışmışlar mı?

Mösyö Cousinet beş, altı kişinin yaldızlı ,parlak çerçeveler içindeki fotoğraflarını gösterdi. Salonun karşılıklı iki duvarı boyunca, geniş aralıkla dizilmişlerdi. İçlerinden bir kısmı redingotl[illegible] sahibi, pişk[illegible]

da ev eşyası nakliyatı ile geçinen bir zat. Öte yandaki de amcası. Esaslı bir bisiklet tamircisiydi, sadece tamirciliğiyle değil, sporculuğu ile de şöhret yapmıştı. Bordo - Paris koşusunda yedinciliği kazanmıştı.

Kravatı göz alan, yeleği çok fiyakalı olan şu adam büyükbabası idi. 1855 yılında tesis ettiği büyük bir konserve fabrikası, (Cousinet' firması) adı altında para kesiyordu. Bu konserveden imparator dahi tatmıştı.

Takdim faslı, bu şekilde devam etti. Sona erince, Mösyö Cousinet:

— Benim ecdadımı da tanıdınız, dedi. Onlarla ne kadar iftihar etsem yeridir. Haçlı savaşları sırasında yaşamadıklarına aldırmayınız. Halen temsilcileri olan ben, şu anda karşınızda duran Cousinet, en azından üç milyonluk bir herifim.

Rahip, bir şeyler söylemek lüzumunu duydu:

— ara; asalet, güzellik, zekâ gibi kullanıldığı yere göre değer kazanan bir matahdır.

Bu felsefe Madam Cousinet tarafından çok beğenilmişti:

— Çok doğru, güzellik akıllıca kullanılmazsa, insanın başına dertler açan bir şeydir.

Bu sırada Mösyö Cousinet, salonun öte başındaki ipekli bir örtüyü açmağa davranınca, Lisette de Lizac onu önlemek istedi:

— Yapmayın azizim, rahip efendinin hakkımda yanlış kanaat beslemesini istemem.

— Fakat bu bir sanat eserinden başka bir şey değil ki. Ünlü Domergue üstadın şaheser tablolarından bir tanesi. Gerçi azize resmi değil ama, senin de Meryemlik tasladığın yok zaten. Bakalım rahip efendi sanat eserlerinden hoşlanıyor mu?

Ve örtüyü birden açtı. Şark sultanı kılığında yarı çıplak bir kadın tablosu belirdi. Son derece biçimli vücudunu şark işi bir divana sermiş olan genç ve güzel kadının kolları açık, bacakları üst üste atılmıştı. Tahrik edici hatlar ve dolgunluklar, mübalâğalı bir şekilde resmedilmişti. Bilhassa baygın baygın bakan gözler, âdeta bir öpüş için aralanmış olan dudaklar, kalça kıvrımları üzerinde dikkatle çalışıldığı belli idi.

Ev sahibi, tablonun misafir üzerinde yarattığı tesiri görmek için bir zaman bekledi, sonra:

— Tablo karımın, diye izah etti.

— Nasıl, Madam Cousinet öyle mi? Bu kılık ve bu pozda ha? Gözlerime inanamıyorum doğrusu.

— Değişik bir şey değil mi?

— Eh, bir bakıma öyle. Ne de olsa fazla görülen resimlerden değil. Paris'te yayınlanan bazı der gilerde böyle resimler görmüştüm. Siperde olduğum sıralarda, genç subaylar bu cins resimlere bakmam için ısrar ederlerdi. Her halde benim üzerimde bırakacağı tesiri merak ediyorlardı. Ben kayıtsızlıkla seyreder, duygularımı açığa vermezdim. Öylesine kayıtsız davranırdım ki, dua kitabımı açtığım zaman, aklımdan atılması gereken müfsit bir düşünce kalmazdı. Şimdi bu resme bakınca, daha değişik olduğu kanaatine kapılıyorum.

Ev sahibi sitemli bir tavırla:

— Daha neler, dedi. Karımın sizi tahrik ettiğini mi söylüyorsunuz yâni?

Pellegrin:

— Böyle bir şeye nasıl ihtimal veriyorsunuz, diye itiraz etti. Sadece bazı şeyleri hatırladım. Eskiden burada Madam La Kontes de Sableuse'nün bir resmi asılı idi. Gerçekten ortada büyük bir değişiklik var. Hem resim, hem de modeli çok farklı...

(Devamı var)

SÜMERBANK

Sümerbank'da
Açtıracağınız bir tasarruf
hesabı size devamlı
menfaatler sağlar

İHAP HULUSİ İSTANBUL

[illegible] ORTAQ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: [illegible]
[illegible]ıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ [illegible]SAKA MATBAASI

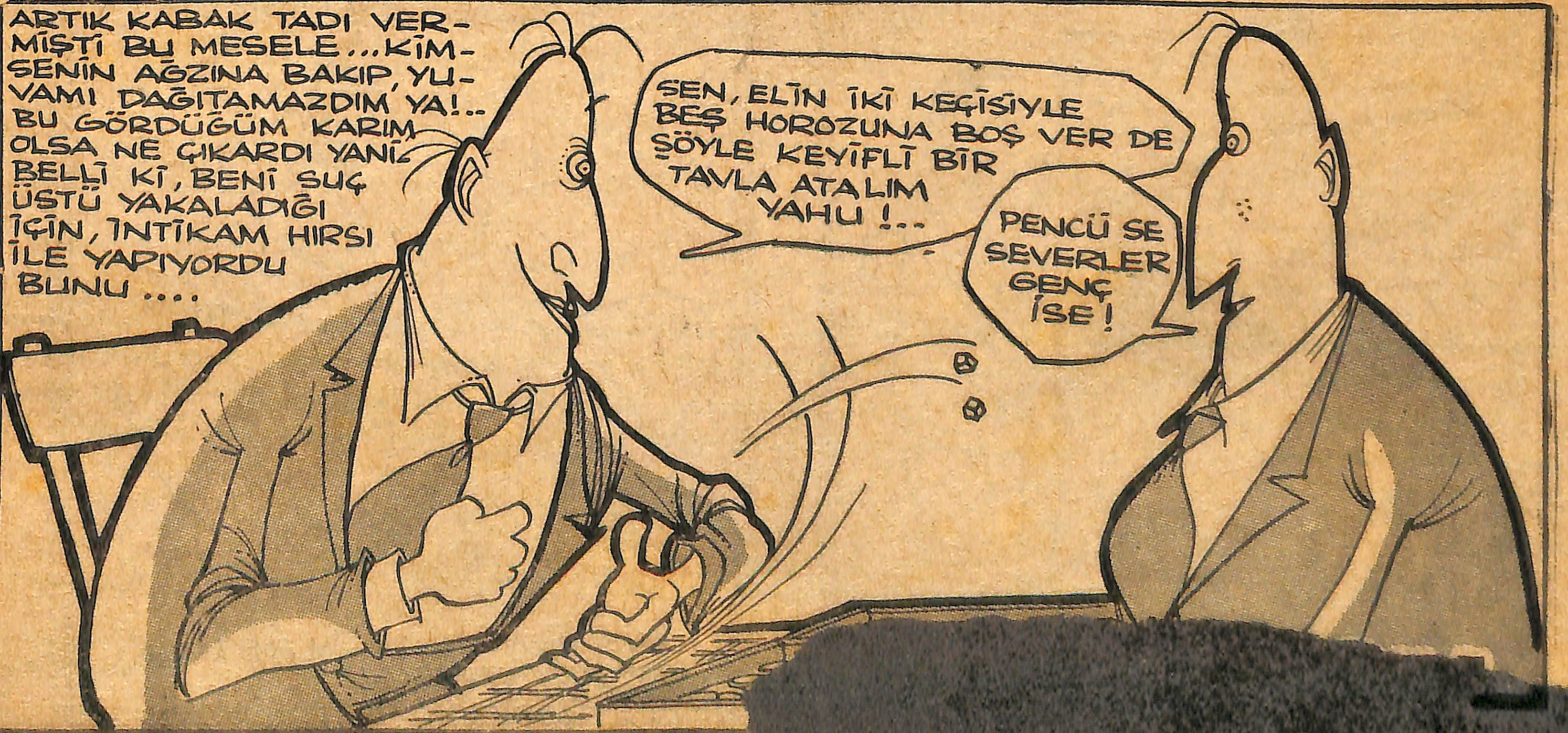
NAMUSLU KOCA

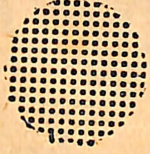

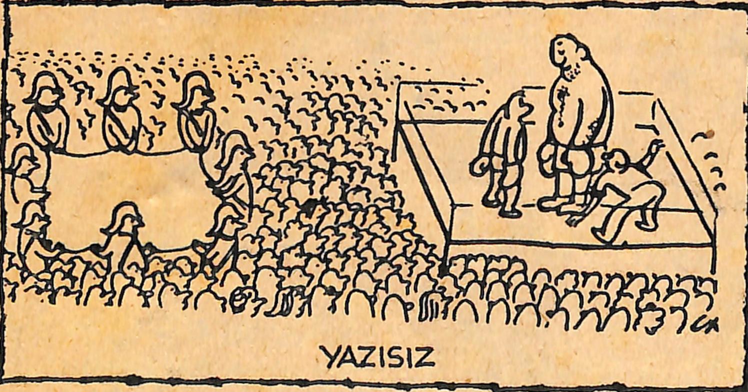

Dünya
KARİKATÜRLERİ

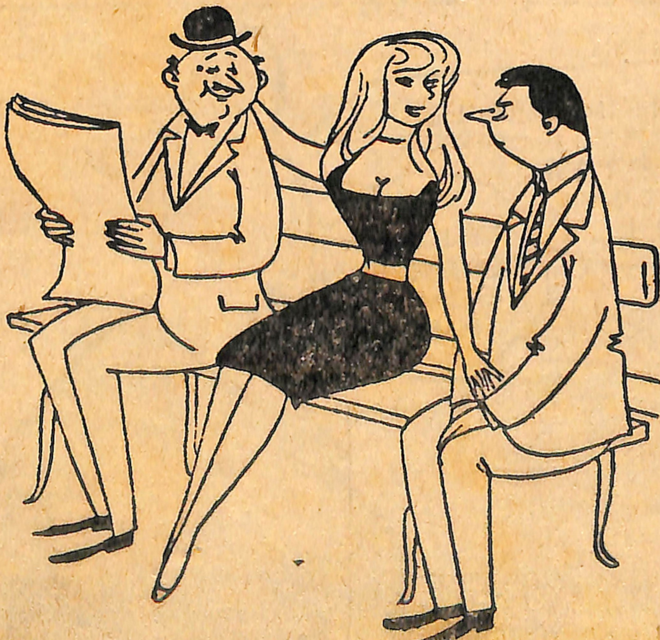

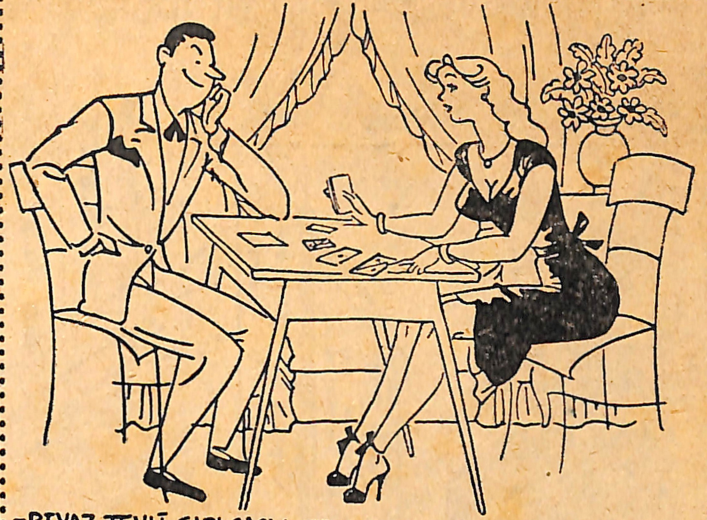
-ALÇAK HERİF !.. MÜZİK TALEBENLE HA?..
-VALLAHİ FENA BİRŞEY DEĞİL, ODA MÜZİĞİNE ÇALIŞIYORUZ...

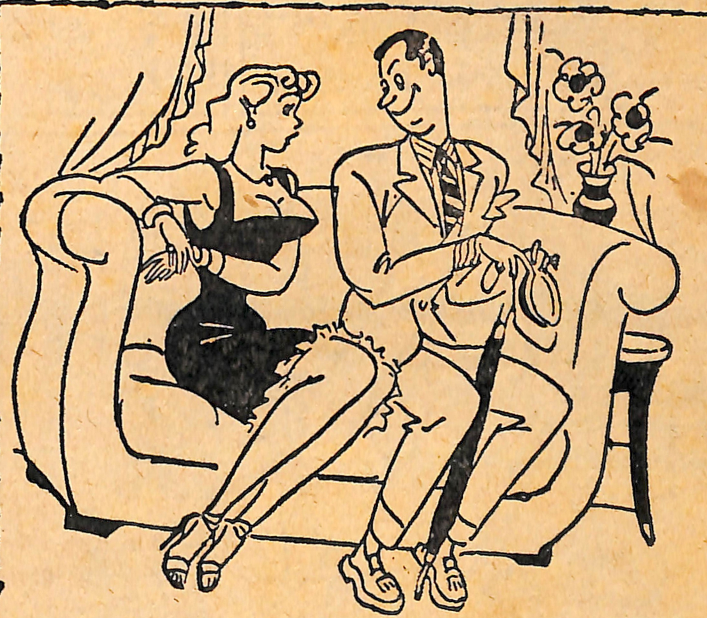
YAZISIZ

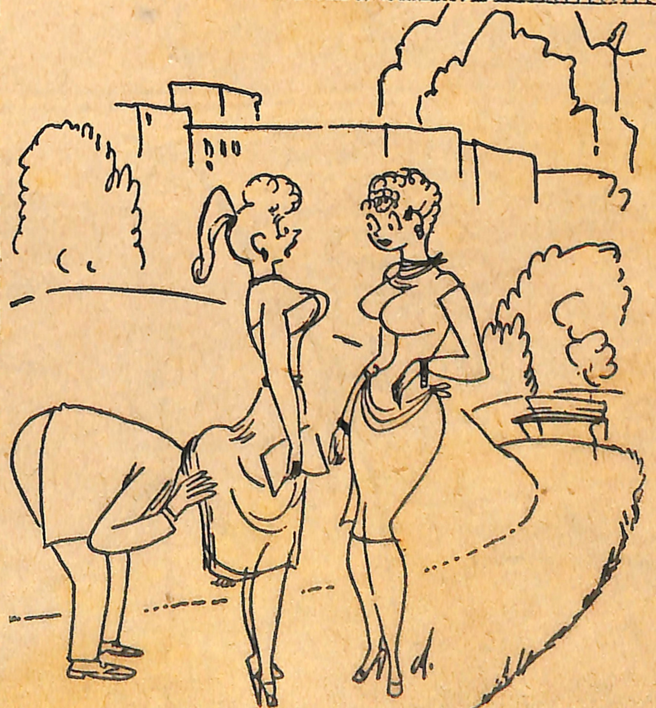
-AMA...

-BEYAZ TENLİ, SARI SAÇLI, UZUN BOYLU BİR KADIN GÖRÜYORUM...
-ACABA SÖYLEYEBİLİR MİSİNİZ, BANA KAÇA MALOLACAK?..

-SENDEN GİZLEDİĞİM HİÇBİR ŞEY YOK...
-TEŞEKKÜR EDERİM, GÖRÜYORUM!

-SANA NİŞANLIMI TAKDİM EDECEKTİM AMA, ÇOK UTANGAÇ...

YAPI ve KREDİ BANKASI

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ ÇEKİLİŞTE:

1.130.000

LİRALIK İKRAMİYELER

BIR KİŞİYE **100.000** LİRA

BIR KİŞİYE DAHA **100.000** LİRA

15 KİŞİYE BİRER **APARTMAN DAİRESİ**

3220 KİŞİYE **360.000** LİRALIK ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI

Talihiniz her zaman açık olsun

YAPI ve KRED

AKBABA

